

ČÍSLO 9, ROČNÍK 1994

Pro mládež:

Dívka z Brazílie

Není tomu tak dávno, kdy katolická církev zařadila do svého seznamu světců dvanáctiletou Marii Gorettiovou, mučednici svaté čistoty, která ve svých dvanácti letech raději podstoupila smrt, než by byla po vůli násilníkovi. To se stalo r.1902. V době, kdy panenství se ještě považovalo za ctnost a hodnotu.

Dnes, kdy se čistě žijící šestnáctileté dívky obávají zdravotně nutných gynekologických prohlídek kvůli zesměšňujícím řečem lékařů na adresu jejich panenství, zahajuje katolická církev proces blahořečení brazijské studentky medicíny, která ve věku dvaceti let při obraně svého panenství podstoupila mučednickou smrt. A nebylo to někdy v minulém století, nýbrž před několika málo lety. Tato dívka se musela potýkat právě tak jako tisíce jiných s přeerotizovanou civilizací současnosti a odolávat pokušením, aniž přitom byla upjatá nebo nepřirozená. Právě naopak, vystupovala vždy a všude jako naprosto normální, docela moderní holka užívající všech zdravých a mravně nezávadných radostí civilizace. Je důkazem, že pohlavní zdrženlivost v mládí nevede k depresím a komplexům, naopak že stimuluje pravou životní radost.

Isabela Cristina Camposová se narodila r. 1962 v brazilském státě Minas Gerais na jihu země ve městě Barbacena, kde byl její otec vedoucím účetní. Rodiče, hluboce a horlivě věřící katolíci, vychovávali obě své děti (Isabela měla ještě staršího bratra Roberta) v duchu modlitby a lásky k bližnímu. Na bohoslužby chodila rodina do nedalekého kostela sester sv. Vincence z Pauly, s jejichž klášterem se spřátelila. Sestry vincentky učily Isabelu náboženství ještě dříve, než šla do školy, manželé Camposovi se aktivně zapojili do charitativních akcí, které klášter organizoval ve prospěch chudých, nemocných a trpících. Isabelu brávali s sebou. Podle svědectví sester, které se podílely na její výuce a výchově, projevilo toto děvče už v dětství mimořádný dar jednání se starými lidmi. Isabela ještě jako žákyně základní školy chodila do útulku pro přestárlé, který sestry vincentky vedly, aby tam pomáhala jako roznašečka jídla, uklízečka, nebo aby se prostě jen tak pobavila se stařenkami a dodala jim trochu životního elánu a optimismu. Tuto aktivitu zintenzívnila potom v době svých středoškolských studií.

Při kostele sester vincentek fungovalo též společenství mladých lidí, Isabeliných vrstevnic a vrstevníků. Patřila mezi ně, chodila s partou na výlety, zpívala s ní veselé písničky, jezdila k nedalekému moři se koupat..., prostě počínala si tak jako každá normální a přirozená dívka tohoto věku. Měla též jednu obrovskou, typicky "brazílskou", pro ženu však nezvyklou vášeň: fotbal. Bylo jen velice málo fotbalových utkání v Barbaceně, na nichž nebudila pozornost svým nadšeným povzbuzováním svého oblíbeného mužstva, rovněž tak v televizi si málokdy nechala ujít zajímavý fotbalový zápas. Po vahou však spíše plachá, nemluvila příliš, ale když něco řekla, dokázala to opeřit svým jemným humorem, jemuž se všichni smáli. Sama měla velice ráda vtip a veselé řeči, kterým se smávala tak hlučně, že si vysloužila přezdívku "risadinha", což v portugalštině znamená "malý smíšek".

Při veškeré své modernosti vedla intenzivní duchovní život pod vedením sester vincentek. Denně chodila na mši svatou a ke sv. přijímání, minimálně jednou měsíčně se zpovídala. Zvláště milovala modlitbu svatého růžence, do níž vkládala celé své srdce, jak o tom vypovídají její přátelé a přítelkyně ze společenství, které se scházelo v klášteře vincentek k modlitbě, rozjímání a duchovnímu poučení. Přitom samozřejmě nezanedbávala své školní povinnosti, r.1981 úspěšně složila maturitu na střední pedagogické škole ve svém rodišti.

Stala se mladou krasavicí, za níž se leckterý muž ohlédl. Nejednoho chlapce ze společenství se o ni ucházel, chtěl s ní chodit, ona však odmítala. Nechtěla se ještě k žádnému muži vázat. Poznala totiž při své charitativní službě v domově stařenek bolest a utrpení způsobené nemocí.

Po delším rozhodování před svatostánkem, s růžencem v ruce a po dohodě s duchovním vůdcem dospěla k přesvědčení, že Pán ji volá ke studiu medicíny, aby se mohla nasadit proti nemocem a bolestem s

kvalifikovanou odborností. Přihlášela se na lékařskou fakultu do měsíce Juiz de Fora a byla přijata do nultého ročníku.

V Juiz de Fora získal zaměstnání též její dosud svobodný bratr Roberto, povoláním stavební technik. Rodiče jim zaplatili společný byt. Oba sourozenci se opět zapojili do práce ve společenství své nové farnosti. Isabela bratrovi vařila, prala a vůbec vedla celou domácnost.

Přišel konec srpna roku 1982. Isabela ukončila nultý ročník a chystala se k přijímacím zkouškám do prvního. Její dosavadní studijní výsledky nenechávaly nikoho na pochybách, že to bude pro ni hračka. Jenže kdo pozná úradek Páně...?

Isabela a Roberto dostali od rodičů peníze na koupi nové skříně. Když jim ji přivezli rozloženou na díly, zavolali firmu, aby poslala někomu, kdo by skříň složil. Přišel jednadvacetiletý zřízenec Maurilio X. Isabela byla sama doma, Roberto se ještě nevrátil z práce. Zřízenec splnil svou povinnost částečně, slíbil dokončení 1. září. Isabela si následující den, 31. srpna, stěžovala jak na fakultě kolegyním, tak lidem kolem kostela, kam chodila denně na mši svatou, že má z tohoto muže nepříjemný pocit, protože před ní vyprávěl košilaté vtipy. Svěřila se i bratrovi, ten slíbil, že po práci bude rychle spěchat domů, aby nezůstala se zřízencem sama.

Ten přišel proti očekávání dřív. Isabela ho pustila dovnitř. Muž náhle pustil hlasitě rádio, potom vzal židli a udeřil dívku do hlavy takovou silou, až spadla. Než se Isabela stáhla vzpamatovat, spoutal jí ruce a zalepil ústa. Potom se na ni vrhl, aby z ní strhal šaty. Isabela mezitím přišla k sobě a začala se bránit tak vášnivě, že útočník byl zaskočen. Nepodařilo se mu stáhnout z ní jediný kousek oděvu. To ho rozzuřilo na nejvyšší míru. Vytáhl dýku, a když dívka ani potom nepovolila, zasadil jí dvě rány do břicha a třináct ran do zad. Potom si klidně umyl ruce a odešel.

Když se Roberto vrátil, našel svoji sestru již mrtvou v kaluži krve. Vraha policie poměrně snadno a rychle vypátrala, přiznal se ke svému činu a vypověděl všechno o posledních chvílích života mravně čisté Isabely. Také pitva potvrdila jeho doznání. Manželé Camposovi i Roberto veřejně prohlásili, že vrahovi své dcery a sestry odpouštějí a modlí se za jeho obrácení.

Bůh má s člověkem svůj plán. Měl ho i s Isabelou. Kdyby šlo všechno bez komplikací, tak byla Isabela Cristina dnes pravděpodobně oblíbenou a lidumilnou lékařkou. Jenže všemohoucí Pán ve své dobrotě umí nakonec využít k prospěchu i ruky vrahovy. Dal Isabelě mnohonásobně víc. A nejen jí, ale také své církvi a lidstvu; příklad člověka, který cení své panenství výš než vlastní život, neboť je chce uchovat jako neporušený dar pro někoho jiného. Pro budoucího manželského partnera nebo pro Boží království. Isabela Cristina Camposová je nám mementem, aby-chom přijali a osvojili si toto smýšlení navzdory zcela opačné mentalitě dnešního světa.

Ještě v říjnu roku 1982 vznesl arcibiskup z Juiz de Fora návrh na zahájení procesu blahověření. Zároveň dal své Imprimatur k modlitbě, která se rychle rozšířila:

"Bud' velebena, Nejsvětější Trojice, v osobě Isabely Cristiny, která obětovala život při obraně své čistoty a panenství. Dej nám milost, aby-chom v podobných situacích se chovali stejně, neboť to je Tvá vůle. Prosíme, uděl jí poctu oltáře jako odměnu za její oběť. Amen."

Radomír Malý

POSELSTVÍ PAPEŽE JANA PAVLA II. K POSTNÍ DOBĚ 1994

"Rodina je ve službě lásky, láska je ve službě rodiny"

1. Postní doba je obdobím, které nám Pán poskytuje k tomu, aby-chom znovu obnovili cestu obrácení a posílili v sobě víru, naději a lásku, aby-chom vstoupili do Smlouvy, kterou si přeje Bůh a intenzivněji prožili toto období milosti a smíření.

"Rodina je ve službě lásky, láska je ve službě rodiny." Zvolil jsem toto téma, protože bych chtěl vyzvat všechny křesťany k proměně svého života a změně chování, aby se stali opravdovým kvasem a uvnitř lidské rodiny znásobili lásku a solidarnost - hodnoty, které jsou podstatné pro společenský i křesťanský život.

2. Přeji si především, aby si křesťanské rodiny uvědomily své poslání v církvi a ve světě. Skrze osobní a společnou modlitbu rodiny dostávají Duchu svatého a On tvoří v nich a skrze ně všechny věci nové a rozšiřuje srdce věřících na univerzální rozměr. Každý, kdo čerpá z tohoto pramene lásky, bude moci

předávat tuto lásku svým životem a svými skutky. Modlitba nás sjedno-cuje s Kristem a vede k tomu, aby se všichni lidé stali bratry.

Rodina je tím prvním privilegova-ným místem pro výchovu a život v bratrské lásce a solidaritě v jejich nejrůznějších podobách. V rodin-ných vztazích se člověk učí pozor-nosti k druhým, jejich přijímání a respektování. Ten druhý musí v na-šem srdci vždy zaujímat to místo, jež mu náleží. Společný život je pak vý-zvou ke sdílení, které vyvádí člověka z vlastního egoizmu. Kdo se naučí sdílení a darování, odhalí nesmírnou radost, kterou působí společenství majetku. Rodiče svým příkladem i poučením budou dbát o to, aby ve svých dětech citlivě pěstovali smysl pro solidaritu. Každý je totiž již od dětství povolán, aby udělal zku-šenost s odříkáním a postem, aby tak formoval svůj charakter a naučil se ovládat své instinkty, zvláště sklon mít vše výlučně sám pro sebe. Čemu se člověk naučí životem v ro-dině, trvá po celý život.

3. Dnešní svět prochází obzvláště těžkým obdobím. Je proto zapotřebí, aby se rodiny - *podle příkladu Panny Marie, která spěchala na pomoc své příbuzné Alžbětě* - přiblížily ke svým bratřím v nouzi a poskytly jim hmotnou a duchovní pomoc! Tak jako Pán se stará o lidi, tak i my, které vyzývá slovy: **"Pohlédl jsem na svůj lid, jehož úpěnlivé volání ke mně proniklo"** (1Sam 9,16), nemůžeme zůstat hluší k jeho vý-zvám, dokud bída potlačuje lidskou důstojnost tolika našich bratří a tím znetvořuje celé lidstvo. Je to zjevné a do nebe volající porušení povin-nosti solidarity a spravedlnosti.

4. *V tomto období se naše pozor-nost musí zaměřit zejména na utr-pení a bídu rodin. Vždyť mnohé z nich žijí za nejzažší hranicí chudo-by, protože nedosahují ani životního minima, aby uživily sebe i své děti a umožnily jim normální fyzický vývoj a řádné vzdělání podle platných zákonů. Některé rodiny nemají ani důstojné bydlení. Nezaměstnanost stále více postihuje a zubožuje celé vrstvy obyvatelstva. Ženy zůstávají samy na to, aby se staraly o potřeby svých dětí a jejich výchovu. To vše-chno často vede mladé lidi k tomu, aby se toulali po ulicích a utíkali se k nemírnému užívání drog, alkoholu nebo k násilí. V současné době po-zorujeme rostoucí počet dvojic a rodin, které mají psychologické pro-blémy a problémy se vzájemnými vztahy. Sociální těžkosti někdy při-spívají k rozbití celistvosti rodiny. Příliš často není přijato dítě, které by se mělo narodit. V některých ze-mích jsou ti nejmladší, děti, vysta-veny podmínkám nelidského života anebo jsou hanebně vykořisťováni. Staří a invalidní lidé, kteří jsou po-važováni za ekonomicky neproduk-tivní, se cítí neužiteční a odsouzení k samotě. Některé rodiny jsou vyhá-něné ze země, kde se usadily, jen kvůli tomu, že patří k jiné rase, kul-tuře či náboženství.*

5. Tváří v tvář těmto ranám spo-lečnosti, které zasahují celou naši planetu, nemůžeme ani mlčet, ani zůstat nečinní, protože zraňují ro-dinu, základní buňku společnosti i církve. Musíme se vzpamatovat! *Povinností křesťanů a lidí dobré vůle je podporovat rodiny, které jsou v těžkostech, a poskytovat jim du-chovní a hmotné prostředky pro to, aby se mohly dostat z těchto často tragických situací.*

V této postní době vás vybízím především k tomu, abyste se rozdě-lili s nejhudšími rodinami, aby ony samy mohly plnit odpovědnost, kte-rou mají, zvláště vůči vlastním dě-tem. Nikoho nesmíme odmítnout ve jménu toho, že je odlišný, slabý nebo chudý. Odlišnost je naopak bohatstvím pro společnou činnost. Cokoli dáváme chudým, dáváme Kristu, protože chudí "přijali na sebe tvář našeho Pána" a "jsou oblíbenci Božími" (sv. Řehoř Nasiánský, De Pauperibus amandis). Víra žádá, abychom se rozdělili s bližními. Materiální solidarita je základním a primárním vyjádřením bratrské lás-ky: skrze ni každý dostává pro-středky k tomu, aby mohl existovat a žít svůj život.

Země a její bohatství patří všem, "plodnost celé země musí být úrod-ností pro všechny" (sv. Ambrož, De Nabuthe VII,33). V těžkých chvílích, které nyní prožíváme, nestačí brát ze svého přebytku, spíše je zapo-třebí přeměnit svůj konzumní způ-sob života tak, abychom si opatřovali jen to, co potřebujeme, a ponechá-vali si pouze to základní proto, aby všichni mohli žít důstojně. Kéž se postí naše touha po vlastnění, aby-chom radikálním způsobem nabídli svému bližnímu to, co mu chybí. *"Půst bohatých se musí stát potravou chudých"* (sv. Lev Veliký, Sermo 20, De Ieiunio).

6. Přál bych si, aby zvláště die-cézní a farní společenství zaměřila svou pozornost na nezbytnost hle-dání konkrétní možnosti pomoci těm rodinám, které jsou v nouzi. Víím, že mnohé diecézní synody již na tomto poli dosáhly jistého pokroku. **Pasto-race rodin se tedy musí stát prvo-řadým úkolem.** Kromě toho ať křesťané, kteří se podílejí na práci orgánů občanské správy, zaměřují svou pozornost na náležitou povin-nost pomáhat sociálně slabším ro-dinám.

Dále se obracím na ty, kdo řídí národy, aby našli na národní i celosvětové úrovni způsob, jak za-stavit spirálovitý nárůst chudoby a zadluženosti. *Církev si přeje, aby si čelní hospodářští představitelé a ředitelé*

podniků byli vědomi nutnosti změn v hospodářské politice, které je potřeba udělat, i svých povinností, aby rodiny nebyly závislé pouze na jim poskytované pomoci, ale aby si mohly vlastní prací vydělat prostředky k obživě.

7. Kéž společenství křesťanů přijme s radostí iniciativu OSN: vyhlášení roku 1994 Mezinárodním rokem rodiny a kéž všude, kde může s velkorysostí přinést svůj specifický příspěvek.

Neuzavírejme svá srdce, ale naslouchejme hlasu Páně i hlasu lidí, našich bratří! Kéž skutky lásky, které během této postní doby vykonáme prostřednictvím rodiny a pro rodiny, přinesou každému hlubokou radost a otevrou srdce pro Zmrtvýchvstalého Krista, "prvního z mnoha bratří" (Řím 8,29).

S radostí uděluji své apoštolské požehnání všem, kteří odpoví na tuto výzvu Páně.

Jan Pavel II.

(citováno z vydání Sekretariátu České biskupské konference)

Myšlenka na neděli

Jestli říkáme, že nějaká věc nebo pocit je moc lidský, většinou myslíme nějakou lidskou slabost, s kterou musíme často počítat. O člověku smýšlíme, že, tak plytce. Kristus nám ukázal, co ve skutečnosti je člověk... A čím se má stát podle vůle svého Stvořitele...

Lid Izraele viděl v Abrahamovi prototyp věřícího člověka. Abrahama i Islám považuje za prvního dokonalého muslima. Abraham se totiž plně odevzdal do vůle Boží. Křesťanské náboženství vidí v Abrahamovu synu Izákovi předobraz jediného Syna, Krista. Izák však nemusel být skutečně obětován. Místo něho a za nás za všechny Bůh vydal vlastního Syna.

V Evangelii se setkáváme i se skutečnostmi, které jsou jakoby v protikladu, protipólu. Mezi ně patří i událost na hoře Tábor - a drama v zahradě Getsemany. V obou případech jsou přítomni stejní svědci: Petr, Jan a Jakub. Na obou místech je přemůže spánek. Událost na hoře Tábor patří mezi vrcholy Ježíšova pozemského života: jeho krvavý pot navěky dokazuje, že je i pravým člověkem.

Kristus byl dokonalý člověk. Pravý člověk. Bůh v něm našel za líbení. V něm zjevil sám sebe, svou svatost a slávu.

Mojžíš a Eliáš, Zákon a proroci dosvědčují, že Ježíš je očekávaný Mesiáš. A hlas, že je milovaným Synem. Jeho máme poslouchat. Kdo je ho schopen poslouchat? Tehdy, na hoře Tábor, to byli učedníci, tedy lidé, kteří se přidali k Ježíši, protože svůj pohled pozvedli nad zeď všedních starostí někam výš. Lidé, kteří se nenechali zadržet svým zaměstnáním, nepřizpůsobili se otrocky zvyklostem a názorům okolí. Lidé, kteří navzdory svým lidským slabostem žízni své duše hledali víc.

A tak je to i dnes. Jeho hlas mohou zaslechnout jen ti, kteří nehledí jen na to, jak co nejrychleji zbohatnout bez námahy, nevšímaje si svého okolí, ani nejbližších. Ale ti, kteří jsou schopni i v dnešním šoně se zastavit, ztišit se, uvidět bratra a v jeho utrpení trpícího Krista, v jeho radosti oslaveného Krista.

(MŠ)

Jan XXIII.: Modlitba na počátku postní doby

Pane Ježíši, než jsi začal veřejně působit, uchýlil ses do ústraní pouš-tě. Přiveď nás všechny k tomu, abychom se zamysleli nad sebou. To bude počátkem našeho vnitřního obrácení a spásy. Tys opustil domov v Nazaretě i svou matku, ačkoli jsi ji miloval. Chtěl jsi snášet samotou, únavu a hlad. Když od Tebe Pokušitel požadoval zázračná znamení, odpověděl jsi mu věčně platným Božím slovem, které je znamením mi-losti.

Pane, nedej, abychom v této post-ní době spěchali k vyschlým cister-nám (Jer 2,13) nebo abychom se podobali nevěrnému služebníkovi či pošetilým pannám. Nedej, aby nás hmotné statky, kterých užíváme, ohlušily, takže bychom ve svém srdci neslyšeli nářky chudých, nemoc-ných, sirotků a našich nesčíslných

bratří, kteří se ještě ani dnes nena-jedí dosyta, kteří nemohou zakrýt svá nahá těla a nalézt obydlí pro svoje rodiny. I na Tebe, Pane Ježíši, byla před zraky zástupů vylita voda Jordánu. Ale uznal Tě tenkrát málo-kdo. A toto tajemství opožděné víry nebo lhostejnosti, která se vine stale-tími, zůstává nadále důvodem k zá-rmutku pro všechny, kdo Tě milují a kdo jsou povoláni hlásat Tě světu.

Dej, ať nástupci apoštolů a učed-níků i všichni, kteří si podle Tebe a Tvého kříže říkají křesťané, pokračují v hlásání radostné zvěsti Evangelia a podporují ji modlitbou, utrpením a bezvýhradnou odevzdaností do Tvé vůle.

Jako jsi Ty, Beránek bez viny, předstoupil před Jana Křtitele jako hříšník, tak ved' i nás k vodám Jor-dánu. Tam se chceme odevšad shromáž-dit, abychom vyznali své hříchy a očistili své duše. A jako se tenkrát otevřelo nebe a zazněl hlas Tvého Otce, jemuž se v Tobě zalíbilo, tak i my, až vítězně obstojíme ve zkou-šce a dobře prožijeme postní dobu, budeme moci časně zrána v den Tvého Zmrtvýchvstání znovu za-slechnout ve svém nitru stejný hlas nebeského Otce, který v nás pozná své děti.

(Z duchovního deníku Jana XXIII. přeložil Zdeněk Fišer)

Zneuctění obrazu Matky Boží a papeže

Převor kláštera paulinů v Czen-stochové na Jasné hoře, polské národní svatyni, vydal prohlášení o zneuctění kopie obrazu Matky Boží a portrétu Sv. Otce Jana Pavla II.

9. ledna letošního roku neznámá osoba hodila v rytířském sále jasno-horského muzea shnilá vajíčka na kopii zázračného obrazu Czensto-chovské Madony a na portrét pape-že Jana Pavla II.

11. ledna pravděpodobně tatáž osoba pomalovala portrét Sv. Otce barvou. Převor Kosnik vyjadřuje hlubokou lítost nad touto urážkou citů věřících.

akademie sociálních nauk

Papež Jan Pavel II. uvedl v život Akademii sociálních nauk se sídlem v Římě. Jejím hlavním úkolem bude rozvoj společenských, ekonomických, politických a právních disciplín ve světle církevní doktríny.

Prezidentem Akademie se stal Francouz Edmond Malinvaud, mezi jejími 30 členy jmenovanými osobně Sv. Otcem je i bývalá polská pre-miérka Hanna Suchocka.

Vatikánský teolog o trestu smrti

Prominentní italský teolog Gino Concetti, považovaný za mluvčího teologických názorů Sv. Otce Jana Pavla II., se podle zprávy deníku L'Osservatore Romano vyslovil ostře proti trestu smrti z hlediska kato-lické morálky. Učinil tak ve své nejnovější knize "Pena di morte". Označil trest smrti za "akt barbar-ství" a "teologickou i právní absur-ditu." Concetti píše, že trest smrti znamená jak provinění proti Bohu, tak i proti člověku.

BŘEZEN 1994

Meditace - modlitba

Za lidstvo, které volá o pomoc

Ty, jenž přicházíš na pomoc volajcímu,
slyš tedy mé výkřiky: dožadují se Tvé pomoci.
Při pohledu na tolik útrap jsem ztratil všechnu odvahu.
Stůj při mně,
Ty, který pomáháš jiným.

*Pro pláč vyděděných dětí,
pro pusté nitro utiskovaných starců,
pro potulné, kteří mají za poduš-ku jen cestu,
pro malátnost zajatců, vězících v peleších,
pro ty, kteří Tě vzývají a odvo-lávají se k vykonavatelí spravedl-nosti,
pro hříšníky, kteří Tě volají "Pane, Pane,"
pro poslední důvod, který pohne srdcem,
pro Boží znamení, které dává život...
pro ubožáky, před kterými se zavírají dveře,
pro zraněné, kteří leží a koupou se ve vlastní krvi,
pro ty, kteří jsou hodně daleko od rodinného domu...
pro Tvé nejvyšší jméno, které je vysoko nad Tvým trůnem,
Tě prosím:
smiluj se nad mým krváce-jícím srdcem.
Nizami, Ilyas Ibn Yusuf Ganiaw*

Úmysly apoštolátu modlitby

B Ř E Z E N 1 9 9 4 - V Š E O B E C N Ý
Ú M Y S L

Aby všechny země spolupracovaly na pomoci hladovým a bídným ve světě

Důvod, proč je na zemi tolik hla-du a bídy, spočívá v nerovnoměr-ném rozdělení dober. Bůh je dává přece pro všechny lidi bez výjimky. A člověk dokáže moderní technikou vyprodukovat mnohem více než dřív-ve klasickém způsobem. Tento nad-bytek však neberou lidé jako Boží požehnání. Naopak, kvůli penězům jej ničí a omezují jak výnos tak i ob-dělávané plochy. Národy velmi často myslí jen na svůj blahobyt a snaží se koordinovat své zájmy se svými spojenci, jejichž ekonomické posta-vení je podobné nebo stejné. Těm nejslabším však nedopřejí místo k ekonomickému rozvoji. Je třeba rozrazit pouta sobectví, která nám překážejí spojit síly a přemoci bídu.

Když si uvědomíme skutečné pří-činy toho, že hlad a bída na světě přetrvávají, nutí nás to k obrácení jak jednotlivců tak i celé společnosti. Nepomohlo by příliš, kdybychom se spokojili jen s odsuzováním nespra-vedlivých struktur ve společnosti, protože společnost se skládá z jed-notlivců a zlepší se jen v té míře, v jaké se jednotlivé osoby rozhodnou k hluboké radikální změně na zá-kladě lidství a bratrství. Je naléhavé a nutné, aby ti, kdo přijímají evan-gelium pokoje a bratrského sdílení, je uskutečňovali v praktickém a kaž-dodenním životě jako jedinci i jako společenství. Když trpí jeden úd, cítí to celé tělo. Je tedy potřebné, aby každý křesťan pomáhal, i když ho to bude něco stát.

Modlitba, která je prvním prame-nem síly a odvahy, podporuje naše nadšení a pomáhá naší práci. A zde je pole působnosti i pro nemocné a staré. Tu může být jejich platný pří-nos jak pomoci nešťastnějším bra-trům. Stejně tak i děti mají prosit Pá-na a tak podle svých možností po-máhat těm, kteří už nemají sílu ani k pláči. Taková modlitba bývá vysly-šena, i když nám není známo jak. A ve spojení s ostatními je modlitba zbraní, která dobývá mír a pokoj. Dialog s Bohem nás vede i k dialogu s lidmi a s celým tvorstvem.

Když duch modlitby rozrazí ničivé sobectví, které sídlí v nás a našich společenstvích, bude bohatý myslet na chudého, nasycený na hladové-ho, bohaté národy budou pomáhat chudým zemím, aby i ony pokročily a měly větší účast na dobrech, která přece Bůh dává všem.

Potom přestanou být chudé země využívány pro skládky jedovatého odpadu a přírodní bohatství nebude drancováno bez jakéhokoliv ohledu.

Potom přestanou finanční transakce, které mají za cíl zničit slabšího.

Potom dělníci - včetně přistěhovalců - nebudou vydáni na milost a nemilost ziskuchtivosti akcionářů.

Potom bude v nemocnicích dost místa pro všechny, ať jsou jakékoliv národnosti a jakkoliv chudí.

Potom neporoste počet sirotků a postižených ve zrušených zemích, neboť už nebude zapotřebí ničit v bratrovražedných bojích města a krajiny ve prospěch cizího průmyslu a výrobců zbraní.

Toto všechno, ba ještě více, bude možné, když se obrátíme k opravdové bratrské lásce a když se dokážeme společně modlit a prosit jak nás naučil náš Pán: "...chléb náš každodenní dej nám dnes."

(Papežská rada "Cor Unum")

AGENTURA 97

**Poutní cestovní kancelář Masarykovo nám. 15
254 01 Jílové u Prahy**

telef.: 02 / 995 10 35
02 / 995 12 09
fax: 02 / 995 10 35

VELIKONOČNÍ POUŤ

po sedmi římských bazilikách a 5x účast na bohoslužbách se sv. Otcem nabízí na zájezdu do Říma 29. 3. - 5. 4.

(Kč 5.380,-)

Demokracie nespočívá v tom, že lid má vždycky pravdu, ale v tom, že v konečném účtování lid je zodpovědný za stav, v jakém se nachází.

Józef Tischner

Maria ve světle víry (6)

3. Počatá bez poskvrny (1)

(Leo Scheffczyk)

Ponoříme-li se do Mariiných tajemství, poznáme, že se nejedná o oddělená jednotlivosti, které lidský rozum odhalil a s námahou pospojoval. Vyučely spíše jako živoucí realitu z jednoho kořene a dávají nám tušit jeden vnitřní střed jako základ jednoty. V rýsu Eva-Maria je již založeno mateřství i panenství Boží Matky. V obou případech se však jedná o skutečnosti a konkrétní vlastnosti, které jsou součástí poznatelné osobní historie Mariiny a které zviditelňují víře její postavu. Jsou to konkrétní vlastnosti její dějinné osobnosti a jejího života.

TAKOVÝ PRŮBĚH ŽIVOTA, KTERÝ SLOUŽIL SPÁSE VŠECH LIDÍ, NENÍ MOŽNO VIDĚT NEZÁVISLE OD BOŽÍHO PŘEDURČENÍ, KTERÉ JIŽ OD VĚČNOSTI **přiradilo Marii ke Kristu** a pro Něho ji vyvolilo. Boží plán spásy, v němž bylo zakotveno Mariino panenské mateřství, nemůžeme chápat jako nějaké náhodné nebo mimovolné Boží opatření. Jedná se spíše o projekt nebo koncept, který Bůh vložil do dějin přede všemi časy. Pak je pochopitelné, že naplnění tohoto plánu vstoupilo do času událostí, která časově

přesa-huje osobní historii člověka začíná-jící narozením a která jej již při jeho vzniku proměnila. Tato událost se stala s Marií v tom, že byla osvo-bozena od dědičné viny, což církve později nazvala **"Neposkvrněné početí"**.

Toto tajemství, jemuž je věnován 8. prosinec, obrací pohled pozorovatele od vnějších událostí a znaků Mariina života ke skryté vnitřní přednosti, jejíž nositelkou byla Ma-ria od prvního okamžiku svého bytí: **osvobození od dědičné viny v oka-mžiku jejího vlastního početí v lů-ně matky.**

S touto milostiplnou událostí, skrytou v neviditelných hlubinách existence, souvisí fakt, že poznání její skutečnosti a pravdivosti ve vě-rouce církve mohlo probíhat jen po-zvolna. Přesto možno, jako vždy, uvnitř organického celku, jakým je Mariino tajemství, již od raných dob sledovat zárodky a stopy, které se ovšem staly zcela rozpoznatelné až ve světle plně rozvinuté pravdy.

Tak byly především v přesvědčení o ustavičném a nedotčeném těles-ném i duševním Mariině panenství založeny myšlenkové zárodky, které tíhly k rozvinutí pravdy o neporuše-nosti a svatosti Panny Marie. V Ma-riině panenství, které především v kontrastu k Evě vystupovalo stále zřetelněji do popředí, bylo možno tušit symbol, který ukazoval na ještě hlubší souvislosti a skutečnosti. Toto panenství bylo hodnoceno *"jako symbol zasvěcení, které směřuje jinam než na tento svět, jako příslušnost ke světu s jinými záko-ny, jako úplné odevzdání srdce Bo-hu, tedy jako svatost"* (H. M. Köster). Tak se objevuje ne náhodou u Irenea Lyonského myšlenka, že *"Syn Boží a Syn člověka ... jako Čistý otevřel čis-tě čisté lůno té, která porodila člově-ka jakožto Boha a kterou On sám jako čistou stvořil"* (Proti bludným naukám 4,33,11). I když se zde myslí především na církve, i Maria je zde předmětem zájmu. Nicméně tento zájem ještě nešel tak daleko, abychom z něho mohli vyvodit prav-du o Mariině neposkvrněnosti; k té totiž *"vedla ještě dlouhá cesta"* (G. Söll).

Těžkosti, které vyvstávaly na této cestě za pravdou, že Panna Maria byla uchráněna jakékoliv poskvrny, nepramenily pouze ze skutečnosti, že ani nauka o dědičné vině nebyla dosud náležitě propracována. Zvláš-tní peripetii zažila rozvíjející se myš-lenka o neposkvrněnosti Mariině kvůli určitým významům chování Matky Boží během jejího života. Tak Tertulián se domníval, že je možno pozorovat u Marie někdy kolísání ve víře (snad v návaznosti na Mt 12,46-50). I Origenes podkládá Marii urči-tou nerozhodnost ve víře ve scéně pod křížem a Athanasius (+373) jí zase přičítá určitou ukvapenost. Na druhé straně není možno tato tvrže-ní izolovat a přeceňovat jejich váhu; stojí totiž ve stejných souvislostech, ve kterých Mariiny ctnosti již zazá-řily v nadmíru jasných barvách a Pannu a Matku Marii oslavily jako vzor všech ctností a jako zosobně-nou svatost. V některých případech jsou tyto zmínky o určitých Marii-ných chybách především u řeckých církevních otců spojeny s ideálem snahy o dokonalost a etický pokrok, který měl být přiznán i Marii. Na Zá-padě bylo toto minimální zakolísání v etickém hodnocení Mariina obrazu překonáno především u sv. Ambrože Milánského (+397) v jeho díle "O pan-nách", ve kterém se Maria před-stavuje jako **zrcadlo všech ctností bez nejmenšího stínu**. Ambrožův žák, který se stal vlivný právě svým učením o dědičném hříchu, řekl však v kontroverzi s Palagiem tuto větu: *"Výjimku tvoří svatá Panna Maria, o níž, pokud jde o nějakou vinu, nechci, aby se o tom vůbec i v tom nejmenším mluvilo"* (O přiro-zenosti a milosti, 42).

I když ani tady ještě nedošlo k u-znání Mariiny neposkvrněnosti, vy-dala se tato myšlenka ve smyslu původní Mariiny svatosti (mezi jiným u Efréma Syrského, + 373) na další cestu. Nemálo k tomu přispěl v 7. století na Východě zavedený svátek Početí P. Marie (nebo jinak také Po-četí sv. Anny). Myšlenka tohoto svát-ku se původně vztahovala jen k o-známení zázračného početí P. Marie její matce sv. Anně. Ale současně vznikl na Východě pojem předčas-ného očištění P. Marie již v mateř-ském lůně, o kterém byli přesvěd-čeni Andreas z Kréty (+740) a Jan z Euboie (+750): Maria byla zvláš-tním Božím zásahem, k němuž došlo již při jejím početí, očištěna od viny a posvěcena jako Boží chrám, aby se mohla stát pravou Boží Nevěstou a Matkou.

V 9. století našlo i na Západě učení o původním očištění Mariině svůj ohlas (Paschasius Radbertus), muselo se ale vypořádat s přísným objasňováním ze strany scholastické teologie; zdálo se, že Mariino osvo-bození od dědičné viny vyjímá Marii z lidského rodu, v němž všichni bez výjimky potřebují dojit spásy, a tak zužuje vykupitelské dílo Kristovo. Byla to především zásluha františ-kánského teologa Duns Scota (+1308), který tento problém vyřešil zave-zením pojmu **"Předvykoupená"**. Prohlásil, že Maria byla součástí lidstva,

kteřé potřebuje vykoupení, a proto musela být také zbavena vše-obecné lidské viny. To však usku-tečnil Ježíš tak, že ji pro své vyku-pitelské zásluhy ochránil již v oka-mžiku jejího početí od dědičné viny. Proti všeobecnému názoru, že by Mariina nedotčenost dědičnou vinou byla na újmu Vykupitele a jeho díla, postavil názor, že právě takovýto druh předvykoupení představuje Krista jako dokonalého Prostředníka a Vykupitele. Ačkoliv tyto spory po-kračovaly ještě dále, byla tímto argumentem překonána překážka a otevřena cesta k pozdějšímu vyhlá-šení dogmatu o Neposkvřněném po-četí.

K tomu došlo r. 1854 za ponti-fikátu Pia IX. bulou "Ineffabilis Deus", která obsahuje rozhodující větu: **"Oznamujeme, vyhlašujeme a určujeme: Učení, že Panna Maria v prvním okamžiku svého početí byla skrze jedinečný dar Boží mi-losti a výsadní právo všemohou-cího Boha s ohledem na zásluhy Ježíše Krista, Vykupitele lidského pokolení, uchráněna od veškeré poskvřny dědičného hříchu, bylo od Boha zjeveno, a proto je všich-ni věřící musí pokládat za pravdi-vé a věřit v ně"** (DS 2803). Dogma nehovoří pouze o negativním aspek-tu, že Maria byla uchráněna zranění dědičnou vinou. Jelikož totiž dědič-ná vina spočívá v nedostatku milosti v důsledku provinění, znamená u-chránění před ní i pozitivní omilost-nění Mariino od prvním okamžiku její existence.

Přesto byly proti odůvodnění dog-matu občas vznášeny námitky, že z Písma sv. formálně nevyplývá a že je nelze doložit. Jak dokazuje dog-matizační bula, je církev přesvěd-čena, že toto Mariino vyznamenání má přecejen ve Zjevení svou oporu a základní jádro, i když je obtížné postihnout je pouze samotnou historicko-kritickou metodou, neboť tato metoda není schopna postih-nout ani tzv. dějiny působení biblic-kých textů ve společenství věřících. Obsaženost pravd víry v Písmu sv. neznamená, že by všechny pravdy musely být k evidentní dispozici se stejnou mírou výmluvnosti. Tak byla církev a teologie v dobré shodě, když uznaly, že toto tajemství Mariina vyvolení je záměrně předznamenáno v tzv. **protoevangelii** (Gen 3,15), v němž je vyjádřeno nepřátelství me-zi Evou a hadem, mezi potomstvem Ženy a potomstvem Moci, která svedla prarodiče. Už od patristis-kých dob byla spolu se Synem, kte-rý drtí hlavu hada, míněna zde i Maria jako druhá Eva, která byla s druhým Adamem příbuzensky spojena, jak to dokládá i v dog-matizační bule Pius IX. těmito slo-vy: *"Jako Kristus dlužní úpis zrušil a vítězně jej přibil na kříž, tak tato blahoslavená Panna, která je s ním spojena nejtěsnějším a nezrušitel-ným svazkem, spolu s Ním a skrze Něho ve jménu odvěkého nepřátel-ství proti jedovatému hadu a v plném triumfu nad ním po něm šlape svou neposkvřněnou nohou."* Takové pro-nikavé a zásadní nepřátelství mezi Marií a mocí zla obsahuje již samo v sobě pravdu, že Maria nemohla být nikdy podrobena této moci zla ani jím být jakkoliv dotčena. (Překlad Lubomír Štula)

OTČE NÁŠ

C H R I S T O P H C A S E T T I , G E N E R Á L N Í
V I K Á Ř V C H U R U , Š V Ý C A R S K O

5. prosba Otčenáše:

A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům (2. část)

Tato prosba je úžasná. U ní totiž stojí jako jediná podmínka: *"Jako i my odpouštíme našim viníkům."* Tak jak to říkáme, je to zároveň závazné. U Matouše stojí v evangeliu toto: *"A odpusť nám naše viny, jako jsme je my odpustili našim viníkům"* (Mt 6,12). Proč to?

Boží milosrdenství nemůže proniknout do našeho srdce, dokud my jsme neodpustili.

Tato moje vůle vstoupit do prou-du Boží lásky a sloužit mu - jak bych ho mohl nejen ujistit, ale pře-svědčit leda tím, že dělám právě to, co tento proud lásky vlastně vyža-duje: totiž, vzájemně si odpouštět? To je ten svatební oděv, o němž se mluví při hostině připravené Bohem (Mt 22,1-14). Šaty, které si musíme při vstupu obléct a které hned při vstupu dostaneme, jsou právě tím, co říkáme Bohu a Pánu: Víím, že všechny a všechno miluješ a to se mi líbí; pro to jsem nadšen a pro to se chci zasadit celým svým životem; chybil jsem a utrpěl bezpráví, ale pohleď, odpouštím svému bratru a své sestře *"z celého srdce"* (Mt 18,35).

Odpuštění je záležitostí celého srdce.

Křesťanství není vůbec lehká věc. Tento požadavek nemůžeme splnit vlastní silou, ale s pomocí Boha, kterému není nic nemožného, to dokážeme. Tomu, kdo je nám ne-sympatický nebo na nás zlý, musíme přát dobro.. Nemůžeme z něho udělat sympatického nebo dobrého - k tomu nemáme síly - ale přesto mu můžeme ze srdce, opravdu ze srdce přát dobro. V křesťanství jde o všechno. A Bůh žádá všechno, i tehdy, když nám má odpustit hříchy. *"Jestli se zdráháme odpustit bratřím a sestřím, naše srdce se uzavře a jeho tvrdost se stává ne-propustnou pro milosrdnou lásku Otcovu. Ale uznáním viny se naše srdce otvírá jeho milosti"*

(Katechismus katolické církve 2840).

Od viny a ublížení k soucítu a prosbě.

Zde vidíme, jak nerozlučně jsou spojeny Boží láska s lidskou. Když někdo na sobě zakusí odpouštějící Boží lásku, probudí se v něm od-pouštějící láska vůči bližním.

Obráceně, když někdo projeví od-pouštějící lásku svým bližním, bude připraven a hoden pro odpouštějící lásku Boží.

V některých případech se někdo z malichernosti a úzkoprsosti, ze zra-něné pýchy a umíněné tvrdohlavosti zdráhá odpustit svým bratřím a ses-trám, co stojí málo nebo nic za od-puštěním. Tak se ale také stane, že někdo zakusí od druhého palčivé bezpráví nebo bolestivou bezcitnost, čímž se v něm uhnízdí zahořklá nesmiřitelnost; že pak je takovému velmi zatěžko odpustit, může pocho-pit jedině Bůh. *"Není v naší moci víc viny necítit a tak zapomenout; přesto ale srdce, otevřené Duchu svatému, dovede tuto ránu obrátit v soucítí, očistit paměť, vynu obrátit v prosbu"* (Katechismus katolické církve 2843).

Máme odpouštět jako Ježíš i nepřátelům.

Ať jsou tedy jakékoliv problémy a ať je to jakkoliv těžké, pokaždé nás kající modlitba staví před úkol, jehož nás nikdo nemůže zbavit, totiž do-spět k odpuštění. Kristus po nás žá-dá milovat i nepřátele. Tak je odpouštění vrcholem křesťanské modlitby. Musíme poskytovat odpuštění, pro-tože všichni žijeme z odpuštění, jež nám Kristus vymohl na kříži. Dává nám příklad svou prosbou: *"Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí"* (Lk 23,34).

Odpuštění dokazuje, že láska je silnější než hřích

Ve světle, plném lidské zatvr-zelosti a nesmiřitelné nenávisti, je zapotřebí bez počtu pramenů od-puštění, jež milující vyzařuje do pro-storů bez lásky. Vzhledem ke své vlastní nemohoucnosti cítíme nut-nost prosit za to, aby nám Bůh sám vložil do srdce odpuštění a také ob-měkčil srdce těch, kdo mají dosud k odpouštění daleko.

***"Pane, prožili jsme tento den, jak sis přál?
Byli jsme shovívaví, upřímní, laskaví?
Věnovali jsme dost času těm, kteří k nám přišli?
Odpověděli jsme na jejich naději, když se ptali?
Objali jsme je, když plakali?
Povzbudili jsme je, aby se zase začali usmívat?
Když tomu tak nebylo, Pane, odpusť nám!"***

(Večerní modlitba z Malých bratří Charlese Foucaulda)

Z K N I H
M A T I C E
s . r . o .

C Y R I L O M E T O D Ě J S K É

L. PATRICK CARROLL SJ

MILOVAT, DĚLIT SE, SLOUŽIT

Každý křesťan pokračuje v Kris-tově poslání přinášet svobodu zajat-cům, zrak slepým, sluch hluchým a dobré zprávy chudým (Lk 4,18). Každý křesťan je zván k tomu, aby miloval své nepřátele, činil dobře těm, kdo ho nenávidí a bral vážně příkaz: "Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec" (Lk 6,36). Jsme zváni ochotně odpouštět, a tím být zranitelní, když zklamou druzí, a to ne jednou nebo dvakrát, ale sedmasedmdesátkrát (Mt 18,21-22).

Ve 25. kapitole sv. Matouše je celý základ, podle něhož bude náš život hodnocen. Je vyjádřen ve výrazech lásky: nakrmili jste mne, navštívili, oblékli a milovali jste mě? To je nám známo, ale ...

Oči

Díky, Pane, za oči, za ta otevře-ná okna k velikým dálkám. Díky za pohled, který mou duši nese k druhému, jako laskavý paprsek nese světo a teplo Tvého slunce na zemi.

Pane, učiň, aby mé oči byly jas-né, aby můj otevřený pohled pro-bouzel hlad po čistotě.

Dej, abych nikdy neklamal, nikdy nezklamal, nikdy nebyl zoufalý, ale schopný obdivovat, žasnout, rozvažovat.

Dej, aby se mé oči dovedly zavřít, aby Tě lépe mohly nalézt. Ať se však nikdy neodvracejí od Světla z úzkos-ti před ním.

Dej, aby můj pohled byl dosti hluboký, aby poznával Tvoji přítom-nost ve světě.

Ať se mé oči nikdy neuzavírají před bídou lidí.

Pane, ať je můj pohled střízlivý a pevný, avšak ať mé oči jsou schopny soucitu a pláče.

Učiň, aby můj pohled neposkvr-nil toho, na koho se dívá. Aby ne-činil smutným, ale radostným. Aby nemátl, ale uklidňoval. Aby nevedl do zajetí, ale zval a strhoval k růstu nad sebe sama.

Odevzdávám Ti své oči, aby, když se budu dívat na lidi, mé bratry, Tys to byl, kdo se na ně dívá a mnou jim dává svoje znamení.

Michel Quoist

Spolupracující lidský faktor

Když často přijímáme Ježíše v Nejsvětější svátosti oltářní, ukazu-je se nám jasně, že smysl této svá-tosti je jenom ve vztahu. Z nezměrné své lásky k nám přichází Pán, a je na nás, abychom se snažili ho s úctou, bázní, ale také s radostí a tou-hou přijímat. Bez naší spolupráce v lásce, ta úžasná a mocná Boží lás-

ka, která je nejvyšším a skutečným našim dobrem, na nás ztrácí svou účinnost. A tato námi zaviněná neúčinnost lásky Boží se pak projevuje nejenom na nás, ale i na našem okolí, na lidech, s kterými nějakým způsobem přicházíme do styku. Velké je zlo naší nespolečnosti s Láskou. Je to jako bychom zahazovali to nejdražší co nám Pán dává - sám sebe.

Prosím, bratři a sestry, uvědomujme si tuto skutečnost vždy, když přistupujeme ke Svátostnému Kristu. Snažme se poctivě, v prostotě a touze srdce spolupracovat, čistě přijímat a využívat úžasných a mocných darů lásky toho, který nás tak mnoho miluje. V.D.

Úvahy o novém katechismu

Z posledního dílu nového katechismu k nám doléhá závažná myšlenka:

Ježíš slyší naše modlitby.

Už jsme si všimli, jak se Ježíš modlí, a tedy jak i my sami se máme modlit. Avšak je třeba se zabývat s tím, jak Ježíš slyší naše modlitby. V Písmě svatém máme mnoho zpráv o zázracích. Většinou jim předcházely prosby a modlitby k Bohu o uzdravení. Vzpomeňme na malo-mocné. Připomeňme si představeného synagogy Jaira. Rozpomeňme se na kananejskou ženu: jak úpěnlivě prosila o uzdravení své dcery. Dojímavá je vzpomínka na lotra, který trpěl na kříži a prosil Pána o odpuštění. Na mysl se nám dere i vzpomínka na ženu, trpící krvo-toxem; byla naplněna velkou vírou; a proto spěchá ke Kristu Uzdraviteli. Neměli bychom zapomenout ani na ochrnutého a mnohé od narození chromé, o kterých vypravuje evangelium. Přehlízet nelze ani ty hříšné duše, jako třeba Marii Magdalskou, která přišla prosit o odpuštění hříchů. Zvláště dojemná též vzpomínka na slepce: nový katechismus připočítává tu scénu, kterou zaznamenal apoštol, kde slepci volali: *Synu Da-vidův, smiluj se nad námi!* (Mt 9, 27)

Na základě těchto slov se zvláště na Východě rozšířila tzv. *Ježíšova modlitba*. Je to modlitba stručná, ale velmi výmluvná: *Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nad mnou hříšným!*

Avšak nejen v evangeliu, ale také v životech svatých máme doklady o jedinečné moci Boží, která uzdravuje, potěšuje, povzbuzuje, osvěžuje a hojí rány duše i těla. Vlastně celé putování vykoupeného Božího lidu dějinami je proniknuto četnými svědectvími tohoto vyslyšení modlitby. To je pro nás povzbuzení, abychom ve všech životních okolnostech, v dobrém i ve zlém, volali s důvěrou k Pánu. Sv. Augustin vystihuje tři rozměry Ježíšovy modlitby:

"On se modlí za nás jako náš kněz,
On se modlí v nás jako naše hlava,
my se k němu modlíme jako ke svému Bohu.
Sledujme tedy náš hlas v Něm a Jeho hlas v nás"
(Úvaha nad Ž 85)

Krásná je zejména myšlenka, že On se nejen modlí za nás a proto nás slyší, ale On se modlí v nás. Vždyť my jsme Jeho tajemné Tělo. Proto ta výzva: *Sledujme Jeho hlas v nás. A zase: Sledujme náš hlas v Něm.* Ježíš nejen slyší naši modlitbu jako Bůh, ale jako člověk se stal jedním z nás. Má k nám tak důvěrně blízko. Zakusil utrpení, bolest, smutek, osamělost a všechno to, co člověka mohlo postihnout. Proto musíme být vytrvalí a pamatovat: **V modlitbě je naše síla.** Ježíš totiž slyší každou naši modlitbu. A v tom je naše jistota.

Nejkrásnější z modliteb je ta, které nás naučil náš Pán. Je to modlitba Páně, a teprve potom naše modlitba k Bohu. Tato modlitba nás učí hovořit, rozmlouvat s Bohem. Modlitba Páně nás učí dialogu. Prosíme třeba Boha, aby nám odpustil naše viny, a hned dodáváme: jako i my odpouštíme našim viníkům. Jsme vedeni k tomu, abychom se pohotově přenášeli ze svého stanoviska do stanoviska Božího, a zase zpět a znovu a znovu. Tak v nás má reznout samotná Boží modlitba, aby se chvíli modlil Kristus v nás a chvíli zase my v Kristu.

Tohle je společensky obzvláště závažný dopad modlitby. Lze říci, že v tomto ohledu je modlitba docela nenahraditelná. Totiž v dnešní době, kdy svoboda dopřává mnoha lidem příležitost k mluvenému či psanému projevu, velmi pokulhává lidská ochota naslouchat těm druhým, a zejména naslouchat Bohu.

Kristus slyší naše prosby a modlitby, ale slyšíme také my prosby našich bližních? Když opakujeme modlitbu, kterou nás Pán naučil, tak se přitom u Boha přimlouváme o to, aby ve svém vyslyšení našich prosb byl spravedlivý. A pokud my nejsme ochotni vyslyšet prosby našich bližních, abychom jim něco odpustili, pak vlastně prosíme Pána, aby také On neslyšel naše prosby o odpuštění našich vin. Ale On to slyší všechno, ale ne vždy všechno vyslyší.

Prosme Pána, aby nám dal odva-hu a sílu mít otevřené oči a bystrý sluch k potřebám našich bližních a vnímavost ke znamení doby, jakož i ochotu vyjít sami ze sebe a odpo-vídat na toto naléhavé volání. Jedině pak můžeme doufat, že nás Pán nejen slyší, ale i vyslyší.

SK

Opora slezských vlastenců

Na hrabyňského pana faráře P. Jana Böhma vzpomíná s úctou a vděčností téměř celé Slezsko, všichni ze zvlněného kraje Podjesenic-ka, kde ho znali, nebo o něm slyšeli vyprávět. Rok 1994 nám připomíná dvě výročí tohoto proslulého kněze. Dne 24. února uplyne 85 let od jeho smrti (1909) a 15. srpna 170 let od narození (1824).

Mnozí literáti z Opavska se ve svých pracích zmiňují o tomto du-chovním otci, někteří ho přímo opě-vují. Cyprián Lelek, vydavatel země-pisu Slezska, Slabikáře a prvních českých novin, vysoce hodnotí pod-poru P. Böhma ve své činnosti, An-tonín Vašek, vydavatel týdeníku Opavský besedník vzpomíná na jeho příspěvky v týdeníku, národní budi-tel František Myslivec otiskl ve svém Sborníku národních písní několik příspěvků pana faráře a lidový pís-ničkář Arnošt Chamrád zkompono-val a vydal knížku veršů v lašském nářečí a Hrabyňské písničky. Na P. Böhma vzpomíná Petr Bezruč v básni Hrabyň, která zachycuje chlapecká léta básníka a zdejší poutě: "...vysoká Hrabyň, mohutný kostel s Marií Pannou, poutníkům žehnal pan farář Böhm."

Otec Böhm působil v Hrabyňi v letech 1863 - 1909. Přinesl tam ideál Velehradu a Hostýna, o jeho naplňování se všestranně snažil. Poctivou pastorační prací vyplňoval náboženskou mezeru tamního lidu, neúnavně kázal, zpovídal, vyučoval náboženství, vítal a vyprovázel pro-cesí "z Modré", ze Slovácka, z polských dědin a z Pováží, věnoval se dětem, mládeži a starým lidem.

Nikdy nezapomínal na Moravce za řekou. Dobrý duch vlasteneckého kněze cítil a trpěl s chudými a posti-hovanými. Pro svou dobrosrdečnou povahu, optimismus a vtip byl velmi oblíben a pomalu se stával legen-dární postavou. Všude se roznesla pověst o "paterkoj, keři kažu po našemu..."

Jeho zásluhou byl postaven mariánský kostel a "zrobil z Hrabyňě Hrabyň". V době svého nástupu do rozlehlé farnosti, nebyly zde nábo-ženské a národnostní poměry rů-žové. Začínal s velkými obtížemi, ale záhy poznal, co lidi pod Ostrou Hůr-kou, kolem germanizující Opavy tla-čí a dal se cele do jejich služeb.

Bůh, křesťanský život, láska k hroudě, věrnost k mateřštině - to byly základní body jeho kázání. Dovedl získat tím, že "kázal po našemu", řečí opomíjenou, ale stále více váženou. Ze široka daleka při-cházeli lidé dvakrát ročně na pouť k hrabyňské Panně Marii vyprosit si milost a požehnání. Hrabyň se stala známým poutním místem stále více navštěvovaným a pan farář miláč-kem "putníků".

Zemřel na svátek sv.Matěje v roce 1909 ve věku 79 let.

Stanislav Zeman

I v demokracii jsou věžňové svědomí (6)

Pokračování brožurky P. K. Dachovského - 7 sta-tečných bojovníků proti interrupcím v USA

Biskup Austin Vanhan

Katolická církev je tradičně spo-jena s ochranou nenarozených. Přesto odvaha a nasazení světicího biskupa z New Yorku je nevšední. Má ovšem velikou podporu svého představeného, kardinála Johna O'Connora. Byl několikrát vězněn za svou účast při blokáдах inter-rupčních klinik. Často mluví na

shromážděních aktivistů pro život. Zdůrazňuje, že každá osoba je jedinečná a vzácná a je součástí Božího plánu.

Je zděšen netečností lidí k tomu-to problému - zvláště veřejných činitelů a části kléru. Od roku 1973 bylo v USA zabito kolem 30 milionů nenarozených - to je větší tragédie než nacistický holocaust ve 2. světové válce. V souladu s Písmem zdůrazňuje lásku k bližním a to, že máme žít jako "rodina". Biskup se bojí, že přijetí interrupcí povede k eutanásii i ničení těch, kteří jsou nějak "neproduktivní" v naší utilitaristicky orientované společnosti. Spolu s aktivitou pro život také často podporuje modlitbou akce Rescues. Jeho aktivita překračuje národní rámec a zahrnuje i jiné země jako Austrálii a Nizozemí.

Nedávno podpořil akci k informování studentů. Human Life Alliance v Redondo Beach (Kalifornie) vydala 12. stránkovou brožuru, která byla vkládána do studentského časopisu. Brožura obsahovala telefonní středisko, která slouží jako alternativa interrupce. HLA doufá, že se její propagační materiál dostane do rukou 1 milionu studentů. Biskup Vanghan uvádí: "Máme nyní nástroj, který opravdu pracuje - a je ideální pro studenty."

Výročí setkání

5. ledna 1994 jsme si připomněli výročí - 30 let od setkání papeže Pavla VI. s ekumenickým patriarchou konstantinopolským Athenagorosem I. v Jeruzalémě. (Vlastním jménem Aristocles Spyron, 1886-1972, biskupem v roce 1922, arcibiskupem v roce 1930, ekumenickým patriarchou Konstantinopole v roce 1949). *Toto významné historické setkání bylo výsledkem dlouhého vývoje vztahů západní a východní církve a stalo se také počátkem dalšího vývoje ekumenického dialogu, který můžeme zřetelně sledovat i dnes.* Uskutečnilo se v době návštěvy papeže Pavla VI. ve Svaté zemi v lednu 1964.

Pro náš národ je však na této události důležitý fakt, že setkání proběhlo v apoštolské delegatuře v Jeruzalémě na svahu Olivové hory, kde papež Pavel VI. během své návštěvy pobýval.

Kaple s domem pro poutníky vyrůstala z velké lásky a obětavosti československých katolíků. Byli to především Mons. Antonín Bartoš, prof. Dr. Josef Heger, Dr. František Koutný, členové kongregace těšitelů a konzulové tehdejší Československé republiky v Jeruzalémě Dr. Václav Frič a Josef Kadlec, kteří se o stavbu nejvíce zasloužili.

Iniciátorem byl Palestinský spolek založený v Brně v roce 1909, který shromažďoval drobné příspěvky a dary celého národa a pořádal poutě do Svaté země. Po dlouhých a obtížných jednáních byl zakoupen v roce 1934 starší dům se zahradou a s přilehlým pozemkem v tzv. zeleném pásmu na Olivové hoře. Na tomto místě byla postupně zbudována kaple s klášterem a dům pro poutníky. Kapli i dům slavnostně vysvětil 28. 7. 1935 pražský světící biskup dr. Antonín Eltschknér. Obojí bylo svěřeno řeholníkům z české kongregace těšitelů z Getseman. Po získání dalších finančních prostředků byl dům zvětšován a modernizován.

V přízemí byla zbudována moderní kaple s vyobrazením našich národních patronů. Boční oltáře byl zasvěcen chorvatskému františkánskému svatému Mikuláši Taveličovi záhřebským arcibiskupem Štepinacem v roce 1937. Celý komplex pak sloužil k duchovním a studijním účelům a k zajišťování četných poutí, jak o tom všem svědčí i pamětní kniha domu, dodnes uchovaná v klášteře svatého Kříže ve Znojmě. Posledním duchovním správcem zde byl P. Dr. Damián Alois Mlýnský CC, který zemřel ve své vlasti v roce 1991. Dům sloužil i uprchlíkům v nejistých politických poměrech. Když v židovsko-arabském válečném konfliktu bylo zničeno sídlo apoštolského delegáta v Jeruzalémě, byl v roce 1953 celý dům přeměněn na apoštolskou delegaturu.

Martin Bejček

Rok rodiny

je rokem svědectví a apoštolátu, zamyšlení a obrácení, ale především zvláštní modlitby

Rodina byla odjakživa v centru pozornosti církve. A je tomu tak obzvláště v tomto roce, který je zasvěcen rodině. Ptáme-li se na důvod tohoto zájmu, není nesnadné najít jej **v lásce a službě, kterou prokazuje církev člověku**. Křesťanství je náboženstvím vtělení, je radostnou zvěstí o Bohu, který vychází vstříc člověku a sám se stává člověkem. Proto od mé první encykliky neváhám zdůrazňovat, že *člověk je cestou církve* (Redemptor hominis, 14) a chtěl jsem tím znovu přivolat a jaksi napodobit cestu, kterou prošel sám Bůh, když se sám svým narozením a vykoupením vydal na cestu svého tvora.

Ale jak se můžeme setkat s člověkem, aniž bychom se setkali s rodinou? Člověk je samou svou podstatou bytostí "sociální", a s ještě hlubších důvodů můžeme říci bytostí "**rodinnou**". Rodina je přirozeným místem jeho příchodu na svět, je prostředím, ve kterém za normálních okolností přijímá všechno to, co potřebuje ke svému rozvoji, je prvořadým citovým základem, který mu zajišťuje soudržnost a bezpečí, je první školou sociálních vztahů.

Základní kořen všeho toto spaťtuje církev v **Božím plánu**, ba přímo v **tajemství** jeho božského života. Bůh totiž, jakkoli je jeden a jediný, zjevil se nám v nevýslovném tajemství trojspolečenství osob - Otce, Syna a Ducha svatého - sjednocených ve vzájemných vztazích lásky. Láska manželů stejně jako láska, která spojuje všechny členy rodiny, rodiče i děti, je **časným odleskem onoho věčného společenství**.

Můžeme říci: Je to Radostná zvěst o rodině, kterou nám církev nabízí s obnoveným rozletem. Hle, **Rok rodiny!** Tento rok jsme zahájili slavnou bohoslužbou v Nazaretě, kolébce Svaté rodiny. Tento rok, který nám Pán nabízí, má být svědectvím a poselstvím, má být dobou zamyšlení a dobou obrácení: **dobou zvláštní modlitby**, modlitby **za rodiny**, modlitbou **v rodinách** a modlitbou **samotných rodin**.

Je na čase, abychom si nyní, drazí bratři a sestry, znovu živě uvědomili hodnotu modlitby, její tajemné síly, její schopnosti přivést nás nejen k Bohu, ale uvést nás k **základní pravdě lidského bytí**. Přivádí k obrácení, k obrácení k její plné lidskosti, lidskosti křesťanské, a pak k obrácení rodiny, k solidaritě, k lásce, k onomu prazákladu všech společenských vztahů na světě.

Když se člověk modlí, staví se tvář v tvář Bohu, k onomu Ty, k Božímu Ty, a dochází tak současně k niternému poznání svého vlastního "já". Božské Ty a lidské já, které náleží osobnosti a bytosti stvořené k obrazu Božímu.

Totéž se děje v **rodinné modlitbě**. Tak, jak rodina předkládá sama sebe Pánu, vnímá v Jeho světle hluboce sama sebe jako obraz klidu a míru, oddanosti a věrnosti, něžnosti a naděje. A to je právě to, čím by měla být každá rodina.

Prosíme tě, svatá Panno, vychovej nás k takové modlitbě. Prosíme tě o velký dar lásky pro všechny rodiny na světě.

(Promluva k Anděl Páně Sv. Otce 30. ledna 1994)

Jubileum G. P. da Palestriny

2. února 1994 uplynulo 400 let od smrti skladatele Giovanni Pierluigi da Palestriny (1525-1594). Při té příležitosti zaslal papež Jan Pavel II. osobní list Mons. Domenico Bartoluccimu, stálému řediteli a sbormistru Papežského pěveckého sboru ve Vatikáně.

Jak se praví v listu, Palestrinův význam překračuje dobu, ve které tento génius žil a pracoval. Tento renesanční skladatel se vyznačoval neobyčejnou pílí a pracovitostí jak ve studiu hudební skladby tak ve vlastní skladatelské a organizátorské činnosti. Současně však hluboce miloval Boží slovo, které se stalo podkladem jeho tvorby. Připravoval neúnavně nové a nové skladby pro Cappella Giulia ve chrámu sv. Petra a Cappella Sistina v kapli Sixtinské, v nichž účinkoval jako zpěvák, jako sbormistr a především jako skladatel. Jeho skladby jsou svědectvím hudebního mistrovství i hluboké zbožnosti. Jeho skladatelská mou-drost dokázala vyjádřit výmluvně "poselství pravdy Božího slova".

Palestrina neúnavně hledal nové umělecké prostředky, aby v originálním řešení chorální polyfonie mohl tlumočit lidem zjevené slovo v plném souzvuku s vírou církve. Dokázal najít nový nevšední vztah mezi hudbou a textem. Toto jeho umění z něj dělá trvalý vzor pro tvůrce duchovní hudby.

Veden duchem liturgické modlitby hledal takový výraz, který se ne-zříká hluboké citovosti a originality, ale při tom neupadá do subjektivních krajností a banality. Vytvořil tak klasický styl, který je všeobecně uznávaný jako pravzor v oblasti duchovní hudební tvorby.

K tomuto vzoru se musíme vracet v souvislosti s liturgickou obnovou v souladu s postojem II. Vatikánského koncilu: *"Posvátná hudba bude tím spíše svatá, čím těsněji bude spjata s liturgickým aktem, ať už tím, že s větší vroucností vyjádří modlitbu a dá tak výraz opravdové lidskosti, nebo tím, že přispěje k obohacení slavnostního rázu posvátných obřadů"* (Sacrosanctum concilium, 112).

Dopis pak pokračuje: "Včera jako dnes skladatelé a zpěváci chrámo-vých sborů, varhaníci a hudebníci by si měli uvědomovat potřebu náležitě profesionální průpravy. Především by si měli být vědomi, že každá jejich skladatelská i interpretační činnost musí být inspirována a vedena estetickou náročností, aby se proměňovala v adoraci a modlitbu, která v rámci liturgické akce vyjadřuje tajemství víry. Každý věřící, který nachází ve slavení Eucharistie vrcholné vyjádření svého projevu a své oddanosti k Bohu a který se cítí povolán, aby transformoval toto sdělení tohoto poselství ve společenský prostřednictvím posvátného zpěvu, může tak čerpat radost z autentické služby sakrální hudbě a může tak i v hloubi své duše opakovat zpěv, který oslavuje Boží Slovo a křesťanskou víru."

V závěru svého listu posílá Sv. Otec své požehnání nejen mistru Bartoluccimu a jeho sboru, ale všem varhaníkům, hudebníkům a zpěvákům, kteří se v křesťanských chrámech věnují liturgické službě na poli posvátné hudby.

(Podle L'Osservatore Romano 5/94 - Lubomír Štula)

Poznámka: Na oslavu Palestrinova jubilea bylo ve westminsterské katedrále v Londýně slouženo Requiem, doprovázené gregoriánským chorálem a sbory G. P. da Palestriny. Průběh vysílalo Radio Evropa v přímém přenosu, který uváděla i stanice Vltava.

APOŠTOLÁT ÚSMĚVU

*Jeden malý ÚSMĚV na vašich rtech
oživí vaše srdce,
udrží vás v dobré náladě,
uchová v klidu vaši duši,
podpoří vaše zdraví,
okráší vaši tvář,
přivede na dobré myšlenky,
povzbudí k dobrým činům.*

*Usmívejte se sami na sebe...
dokud nezpozorujete,
že vaše neustálá vážnost
nebo dokonce příkrost zmizela.*

*Usmívejte se sami na sebe...
dokud nerozhřejete
své vlastní srdce
jasem radostné tváře.*

**PAK VYJDĚTE MEZI LIDI
A OZAŘUJTE JE SVÝM
ÚSMĚVEM.**

*Takový úsměv stojí za to
a Pán jej ocení.*

Nikdo nerozsvítí světlo, aby je postavil do kouta nebo pod nádobu, ale dá je na svícen, aby ti, kdo vcházejí, viděli. Hleď tedy, ať světlo v tobě není tmou.
Lk 11,33.35

R A N N Í C H V Á L Y

Už nadešel čas milosti
a svatopostní střídmosti,
ta uzdravit má jako lék
naš nemocný a smutný svět.

Den naší spásy přichází
s jasem, jenž z Krista vychází,
kdy srdce hříchem zraněné
postem se k Bohu pozvedne.

Dej, Bože, ať půst držíme
a myslí, tělem střídmí jsme,
než projdem žitím pozemským
k velikonočům nebeským.

(Nunc tempus acceptabile)

Z Denní modlitby církve, Zvon 1993

ZE SVĚTA...

* V Římě zemřel 15. ledna fran-couzský kardinál Gabriel Garrone (92 let), jeden z významných aktérů II. vatikánského koncilu, od roku 1967 prefekt Kongregace pro kato-lickou výchovu.

* V Německu byl vydán zákaz promítání pornografických filmů jak ve státní televizi, tak i na sou-kromých programech. Filmy erotic-kého charakteru nebo ukazující ná-sílí mohou být vysílány pouze v pozdních večerních hodinách.

* Až 80 procent žáků britských škol bylo nejméně jednou za školou. Tato situace byla předmětem nedáv-ného jednání ministerstva školství.

* Amnesty International jmeno-vala ve své poslední zprávě Němec-ko, Rakousko, Francii, Velkou Bri-tánii a Svobodné Irsko jako země, v nichž dochází k policejním bruta-litám proti přistěhovalcům.

* Podle české LD z 14. 2. 1994 protestovalo Íránské ministerstvo za-hraničí věci oficiálně proti uvedení USA filmu *Poslední pokušení Ježíše* v České TV. **"Česká vláda by měla zamezit tomu, aby citění kře-sťanů a muslimů v České repu-blice bylo nadále uráženo,"** řekl generální ředitel odboru střední a severní Evropy teheránského mini-sterstva zahraničí I. Rahimpúr.

* Dóm ve Frankfurtu byl několik let uzavřen pro rozsáhlé rekonstruk-ce. Byl zde instalován nový oltář a nové varhany, největší v celém He-sensku. Varhany mají 8700 píšťal a 114 rejstříků. Oltář i varhany po-světil biskup Franz Kamphaus na svátek sv. Bartoloměje 28. srpna 1994. V podzemí dómu se instaluje nové výkonné vytápění. Nová malba použila dva základní tóny: ruměl-kovou červecí a bílou barvu, které jsou typické pro pozdní středověk. Počátky tohoto dómu sahají až do roku 680.

(Bernhard Perrefort, Der Sonntag)

R U S K Ý V I C E P R E M I É R N A B O H O S L U Ž B Á C H

Ruská pravoslavná církev slavila svátek Božího narození podle julián-ského kalendáře letos 7. ledna.

Svatou liturgií celebroval v noci ze 6. na 7. ledna v katedrálním chrámu Matky Boží Těšitelky za-rmoucených v Moskvě patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij II. Přítomny byly tisíce věřících, mezi nimi též místopředseda ruské vlády Sergěj Šumějko a starosta Moskvy Alexej Lučkov. Osobně se účastnili také zástupci jiných církví, jménem katolíků po-zdravil pravoslavné věřící apoštolský administrátor Moskvy arcibiskup Tadeusz Kondruszewicz.

ZAHÁJENÍ PROCESU BLAHOŘEČENÍ JACKA FESCHE

Pařížský arcibiskup kardinál Jean-Marie Lustiger vyvolal ve Fran-cii značný rozruch. Důvodem je jeho interview o zahájení procesu blaho-řečení Jacka Fesche.

Fesch byl synem belgického ban-kéře. Vášnivě miloval rychlá auta a byl znám jako člověk, který nemá žádné morální zábrany. Když mu otec odmítl dát 2,2 mil. franků na zakoupení jachty, přepadl 25. února 1954 jednu směnárnu v pařížské burzovní čtvrti. S 300 000 franky se dal na útěk. Když se mu postavil do cesty policista, chladnokrevně jej zastřelil několika ranami z pistole. Policista zranění na místě podlehl. Brzy nato byl však Jack zatčen. Bylo mu tehdy 24 let. Při vyšetřování a soudním přelíčení neprojevoval nej-menší známky lítosti. Vězeňského kněze odmítl. Noviny o něm psaly jako o nadutém cynikovi. Během tří let ztrávených ve vězení prožil své osobní obrácení. Stal se z něho skutečný kající, o kterém spolu-vězni říkali, že je to spíše vzor světce než vězně.

Ve své cele žil jako poustevník. Svědectvím jeho duchovního života jsou dopisy, které psal z vězení své manželce. Tyto listy vyšly později knižně s titulem "Světlo nad šibe-nicí". Jeho obrácení však nijak ne-ovlivnilo soudní dvůr. Po třech letech 1. října 1957 skončil svůj ži-vot pod gilotinou.

Kardinál Lustiger zdůraznil, že "obrácení Jacka Fesche by mohlo být velikou nadějí pro ty, kteří ztra-tili důvěru k sobě samým a poklá-dají se za nenávratně ztracené". Tyto své důvody uvedl pařížský arci-biskup v rozhovoru pro list Figaro. Proces blahořečení zahájil již v roce 1987.

KNA

PORTUGALŠTÍ BISKUPOVÉ PRO NEDĚLI

Biskupská konference Portugal-ska se ve svém nedávném pastýř-ském listu vyslovila proti skuteč-nosti, že některé průmyslové pod-niky zavádějí nedělní směny, aniž je to bezpodmínečně nutné z provoz-ních nebo ekonomických důvodů.

Biskupové připomínají, že všech-ny obchodní a průmyslové zájmy musejí být podřízeny obraně neděle, která je nedílnou součástí správ-ného hodnotového systému, jenž je moderní společností ohrožen.

"Úctou" proti úctě

Případ publikace "Hlas věčnosti", která se hemží bludy a za níž údajně stojí "soukromá zjevení P. Marie", nás upozorňuje na nebezpečí zneužití mariánské úcty a její deformace. V nejnovější době se můžeme setkat s několika podobnými případy nemalých rozměrů.

JEDNÍM Z NEJBOLESTNĚJŠÍCH JE TZV. **Obnovená církev**. Jejím zakladatelem je Francouz Michel Collin. Říká o sobě, že již od mládí míval vidění. V r. 1933 se stal jako člen Kongerace Nejsv. Srdce Ježíšo-va knězem. Dva roky nato prohlásil, že jej při celebrování mše sv. sám Kristus vysvětil na biskupa. Od roku 1950 je přesvědčen, že jej Kristus vybral za hlavu církve. 25. prosince 1958 založil Obnovenou církev. Usa-dil se v Clemery, kde "vysvětil" řadu potulných biskupů a jmenoval své kardinály. V roce 1967 založil Mezi-planetární církev a "vysvětil" miliony "mimozemských" kněží. Tvrdil, že tito kněží jej pravidelně navštěvují. V jeho učení hraje Maria klíčovou roli. Rok 1967 prohlásil za rok, kdy se Kristus a Maria ujímají svrcho-vané vlády nad světem. Prohlásil dogma o "neposkvrněném početí sv. Josefa" a o zrušení dědičného hří-chu. Sv. Josef byl údajně spolu s Marií vzat do nebe a byl jí postaven naroveň jako spoluspasitel lidského pokolení. Svátost biřmování se může přijímat opakovaně, osobní zpověď je zrušena. Kněžské svěcení mohou přijímat i ženatí i ženy. Mše sv. se má sloužit co nejčastěji přímo v rodinách.

Očekává brzkou celosvětovou katastrofu, která se nebude týkat jeho církve, protože tu odvezou předem mimozemští kněží v kosmických lodích ze světových letišť na planetu Maria. (Připomíná nám to spisek Andělé ve hvězdných lodích G. Dibitonta.)

Prohlásil se za papeže a přijal jméno Klement XV. Odvolával se při tom na 3. tajemství fatimských zjevení, které měla údajně jeho nástup předpovědět. Vysvětil na kněze Pavla Kuhna, původně protestanta, který přijal do svých služeb dvě ženy, které jako média tlumočily "poselství andělů a svatých". Dalším "vysvěceným knězem" Klementa XV. je Maria Galatti Müller, který založil ve Švýcarsku "**Ekumenickou společnost sv. Michala**", které pracuje s médii, z nich nejznámější je Monika Hofer. Ti ohlásili na 5. 5. 1988 konec světa. Tisk o tom psal s narůstající apokalyptickou hrůzou. Když k tomu nedošlo, vysvětlili to jako novou šanci pro obrácení. Hlásají učení o převtělování. Kuhn sám se pokládá za převtěleného apoštola Pavla. Při "bohoslužbách" tlumočí stále nová poselství z onoho světa. Používají kněze i kněžky. S jejich působením jsou spojena místa odmitnutých "soukromých zjevení" v Garabandalu (Španělsko) a San Damiano (Itálie). Collin založil "Dílo apoštolátu nekonečné lásky" a "Křížové tažení růžence a Magnificat", které již v r. 1951 Posvátné Oficiem zrušilo a Collina po degradaci do laického stavu nakonec exkomunikovalo. Jeho církev měla na 25 tis. příslušníků.

Po smrti Collina r. 1974 se mnoho jeho přívrženců přesunulo do **Palmariánské katolické církve**, kterou založil v Palmar de Troya Clement Dominguez Domez, nar. 1946 v Seville. Od dětství míval vidění, která mu předpověděla jeho budoucí poslání. Prohlásil se na základě mystického vidění za Řehoře XVII., a to v den úmrtí Pavla VI., kterého pokládá za posledního legitimního římského papeže. Tvrdí o sobě, že je mariánským papežem, který bude rehabilitovat všechna neuznaná mariánská "zjevení" a vytvoří novou celosvětovou vládu. Založil řád "Karmelitů a karmelitánek před nejsvětější tváří", jimž měla P. Maria zaručit, že nebudou zrušeni a všechny případné dokumenty o tom prohlásila předem za zfalšované. Na kněze byl vysvěcen 1. 1. 1976 suspendovaným arcibiskupem Martinem Ngo-Dinh-Thucem, který jej záhy vysvětil i na biskupa. V roce 1976 Gomez oslepl po automobilové nehodě. Nazývá sám sebe "sladkým Kristem na zemi". Jmenoval si velké množství kardiálů, z nichž nejmladšímu bylo 20 let. Hospodářským podnikáním si jeho církev opatřila značný majetek.

Stojí na tradicionalistických pozicích a odmítá jak římského papeže, tak II. Vatikánský koncil. Vedle mše podle tridentského ritu používá se v Palmariánské církvi tzv. krátká mše, která netrvá více než 7 minut. Příslušníci musí opustit římskokatolickou církev, mají zakázáno používat jakékoliv sdělovací a záznamové prostředky novinami počínaje a videorekordéry konče. Řím je sídlo Satanovo, nový Jeruzalém se přestěhoval do Palmar de Troya. Její dogmatika se v hrubých rysech shoduje s učením Obnovení církve.

Jiným případem zneužití mariánské úcty je společnost **Fiat Lux**. Tato společnost nevznikla na půdě katolické církve, ale dovolává se zjevení, kterého se dostalo její zakladatelce od Krista Ježíše a Marie. Představuje se jako nadkonfesní řeholní společnost a založila ji spirítistka Erika Bertschinger-Waterová (nar. 1929). Udržovala již dříve kontakty s hnutím Nové zjevení v Anglii a v USA a se spirítistickou lóží v Curychu. Roku 1971 v sobě objevila moc uzdravování, v roce 1972 k ní údajně poprvé osobně hovořil Kristus a brzy na to P. Maria. V roce 1973 utrpěla těžké zranění při jízdě na koni a od tohoto úrazu se v ní probudila schopnost jasnovidectví. Během pobytu v Centru světla Be-thania ve Sigrisvill ve Švýcarsku dostala o štedrovečerní noci v hlubokém tranzu vidění a od té doby se pokládá za "Boží rouru". Když ovdověla, založila v Curychu centrum, kde slouží bohoslužby a sděluje svá zjevení. Přijala jméno Uriella. Ježíš a Maria jí "osobně" sdělují Boží plány, které se týkají konce světa a obrácení. Působí ve Švýcarsku jako léčitelka. Hlásá převtělování, učení o karmě, používá spirítistické metody a tvrdí o sobě, že má dokonalou znalost jak bible tak všech svatých knih. Součástí apokalyptických vizí je i očekávání záchrany pomocí kosmických lodí. Jejím druhým manželem se stal bývalý katolický kněz Kurt Warter, který se nazval Uriello, (duplikát duše Urielly), systemizoval a zpopularizoval její nauku. Nebylo by nic divného, kdyby se také u nás objevily různé publikace, které svou "mariologii" čerpají z těchto zdrojů.

Uvedené příklady demonstrují, kam až může zajít pochybná zbožnost, která se vymyká kontrole učitelského úřadu Církve. Máme zde do činění právě s takovými "zjeveními", která přinášejí "nové pravdy k věření" a dávají tak podnět k vytváření sekt, které se na "soukromá zjevení" svých zakladatelů odvolávají. (*Katechismus kat. církve čl. 67*)

Je ovšem obtížné tvrdit, že by si výše uvedení vizionáři svá vidění prostě vymysleli. Všechna ta "zjevení", která vyústila nejen ve věroučné nesmysly, ale i do rozvratu církevní jednoty, začínala na půdě autentické víry a opřela se o nekritickou důvěru zbožných věřících. Musíme si uvědomit, že žijeme v době, pro kterou je typické masové šíření ezoterických jevů jako je jasnovidectví, spirítismus apod., při čemž by bylo omylné se domnívat, že se zde vždy jedná pouze o rafinované podvody. Je tedy nanejvýš neprozřetelné přijímat nekriticky jakákoliv šířená

"poselství", i když se nám při prv-ním kontaktu zdají uchvacující a přesvědčivá. Stanou - li se pro nás taková poselství hlavním zdrojem naší zbožnosti, v níž svou roli hraje citové zaujetí, vydáváme se do ne-bezpečí, že budeme nakonec zavle-čeni na scestí. Příklad knihy Hlas věčnosti nebo Andělé ve hvězdných lodích je dokladem, že naši věřící nebudou těchto záludných snah ušetřeni. Je nesporné, že se zde projevuje evidentní **snaha zkompro-mitovat veškerá mariánská zjeve-ní, fatimská zjevení nevyjímaje**, takže pokud bychom řešili problém naopak tak, že už nechceme o žád-ných zjeveních nic slyšet, dělali by-chom jenom to, o co "provokatérům" skutečně jde. Jde jim přitom také o **narušení jednoty církve a vyvo-lání zmatků** mezi věřícími, a jak nám ukazují uvedené příklady, tato snaha není neúspěšná.

Prameny:

Rahner, K.: *Visionen und Prophe-zeiungen, Freiburg 1989.*

Lampe A.: *Fiat Lux, in LSSW, Freiburg 1990.*

Mulack, Ch.: *Maria. Die geheime Göttin des Christentums, Stuttgart 1988.*

Valentin, F., Pacik, R.: *Gregor XVII., WM, Dok. 1,83 Wien 1983*

-vh-

K D O J S O U P E T R I N I ?

Možná, že tento název slyšíš poprvé, proto se představíme: Jsme první české řeholní společenství kněžích a bratří, které založil 8.9.1888 P. Václav Klement Petr v Českých Budějovicích. Později se nám podle zakladatele začalo říkat Petrini.

Vedle pastorační práce vyvíjíme i jinou činnost: věnujeme se obnově du-chovního života poskytováním exer-cicií, lidových misí, katechezí, které už druhým rokem probíhají v našem kostele a tiskovému apoštolátu, vě-nujeme se mládeži, zvláště mužské, která jeví zájem o duchovní povolání ... Ve všem stavme na Eucharistii - svátostném Kristu, který má být stře-dem života každého křesťana, neboť proto se stal člověkem, aby "pře-býval mezi námi". Jsme na cestě se všemi, kteří hledají smysl svého ži-vota a chceme jim pomáhat, aby po-znali Krista a mohli ho následovat.

Chceš jít za Ježíšem, a nevíš jak? Hledáš své povolání, a nevíš si rady? Příklad mezi nás! Každé úterý po ve-černí mši svaté je setkání mládeže v našem klášteře. Každý den kdyko-liv jsme k dispozici, abychom pomá-hali řešit problémy a starosti, které s sebou nese mládí, ale i každodenní obyčejný lidský život.

Pokud se některý z chlapců touží zasvětit Pánu a dát se do jeho svaté služby, může to zkusit u nás, má možnost žít mezi námi. Máme v Br-ně noviciátní dům, v němž se může připravovat na své budoucí povolání.

Na setkání s vámi se těší bratři Petrini.

Naše adresa:

PETRINUM

(klášter při kostele

sv. Maří Magdalény)

Františkánská 2

602 00 Brno,

tel. 05/42210074

Josef Fiedler SJ:

A B Y C H N E B Y L N E T R P Ě L I V Ý . . .

Pane, prosím, zbav mě mé netr-pělivosti!

Ba ne, tak se nemohu modlit, protože takovou modlitbu bys nevy-slyšel!

Nevyslyšel? Pročpak ne? Protože sama takováhle modlitba v sobě skrývá ještě velkou netr-pělivost.

Raději se budu modlit takto: *Pa-ne, dej mi sílu, abych přes netr-pě-livost svého srdce zase dnes konal své povinnosti, nesl svůj kříž a dů-věřoval Tvým slovům: "Hle, já jsem s Vámi po všechny dny až do konce světa!"*

Tuto milost mi jistě neodepřeš!
(přeložil Zdeněk Fišer)

Z DOMOVA...

* Podle zprávy Českého deníku žije v Praze trvale 20 000 Američanů. Jedná se většinou o zaměstnance amerických firem působících v ČR, učitele jazyků nebo o důchodce českého původu.

* Proti územněsprávnímu uspořádání Moravy se vyslovil předseda republikánské strany Miroslav Beňo.

* Stížnost Ústavnímu soudu pravděpodobně podají poslanci Křesťanskodemokratické strany. Protestují proti § 3 zákona o mimosoudních rehabilitacích, který vylučuje z nároku osoby nemající české státní občanství a trvalý pobyt v ČR.

* O 115 procent byla v loňském roce hospodářská kriminalita na severní Moravě vyšší než v r. 1990. Oznámila to Správa severomoravského kraje Policie ČR.

S V . A U G U S T I N V P Ř E R O V Ě

V závěru vánočního údobí uvítali přerovští farníci ve filiálním kostele sv. Michaela-archanděla na Šířavě významného divadelního interpreta, pana Miroslava Částka z Brna - na jeho druhém vystoupení v Přerově. Opět se skvěle prezentoval předně sem "Aurelius Augustinus". V osobitě, sugestivním podání vyvrátěho herce podal hojněmu počtu návštěvníků životní kaleidoskop světece Augustina, biskupa a učitele církve, rodáka z Tagaste - v dnešním Alžírsku. Částkův divadelní uměně zpodobnil pestrou mozaiku světeceho života: od nejextrémnějších stínů hříšné palety až po grandióznost konverze...

Interpret plně využil ve svém přednesu formu autobiografické konfese svého protagonisty. Antifabulační technikou dokonale ztvárnil ideu magdalensky pojatého pokání ad astra, cíleně směřujícího k sva-tosti. Mezi obrazy Augustinova dětství, jinošství a dospělosti, peripetie v Kartágu, Římě a Milánu - vložil herec několik velice působivých žalmových zpěvů - s vyústěním překrásného vyznání díky Stvořiteli za nezměrnou tichost duše, trpělivou a poslušnou víru v Pána a horlivou lásku ke své matce, svatě Monice - jedině jíž vděčil za své obrácení a spásu.

Přerovští farníci vděčí členům farní rady, zvláště však svému duchovnímu správci - panu děkanovi, otci Josefu Lamborovi - za kontakty, navázané s katolicky orientovanými uměleckými osobnostmi a la Miroslav Částek... Už nyní se těšíme na jeho další návštěvu Přerova v době svatopostní.

Za přerovskou farní obec upřímně děkuje František Cigánek

MUDr. Jaroslav Debeř:

Jak pozná nemocný katolického lékaře?

Dr. Jiří Štefl, profesor farmakologie na lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně v poválečných letech, dělal vždy velký rozdíl mezi doktorem a lékařem.

Říkal, že:

- "Doktor je každý, kdo má diplom.

- Lékař má diplom, a k němu něco navíc." Dnes můžeme dodat, že

- lidový léčitel má něco z toho navíc, ale že bohužel nemá diplom.

Co však s katolickým lékařem? Je mezi ním a ostatními lékaři nějaký rozdíl? V čem ten rozdíl spočívá? A má vůbec smysl, aby mezi nimi nějaký rozdíl byl?

Pokusme se tento rozdíl a jeho smysl vysledovat: Nejdříve se však podívejme na tento problém z opačného úhlu pohledu.

Jak vidí doktor a lékař svého pacienta?

- Doktor v něm vidí objekt své léčebné péče, sebevyjádření, povinnosti, zdroj ekonomického zabezpečení, společenského postavení, atd.

- Lékař v něm vidí přirozený sub-jekt potřebující pomoci, kterou mu on sám může poskytnout výměnou za dobrý pocit a souběžné nebo teprve druhotné zabezpečení živo-bytí, atd.

- Lidový léčitel může z tohoto pohledu patřit do kterékoliv sku-piny, pokud ovšem nejde o psycho-pata v širokém slova smyslu.

- Katolický lékař vidí v nemoc-ném člověku všechno to, co každý řádný lékař, ale hlavně a především trpícího bratra Ježíšova, ne-li přímo Krista. V dějinách církve je mnoho příkladů, které nám ukazují cestu. I v naší době nás mohou snad nejvíc inspirovat nelékaři - Matka Tereza, nebo Charles de Foucauld a jeho Malí bratři Ježíšovi.

Co tedy znamenají diplom a to "něco navíc"?

A: Doktor:

Má diplom, který ho opravňuje k používání titulu MUDr., Medicinae universae doctor, doktor veškerého lékařství. Diplom tedy představuje zákonnou a nezbytnou záruku, že lékař, jemuž svěřujeme své zdraví, ba dokonce svůj život, dosáhl stu-diem, výukou a cvičeními určitou hranici znalostí a vědomostí. Pohří-chu však se to týká jen znalostí o lidském těle. Na lékařských fakul-tách se nestuduje, nebo jen velmi málo, psychologie, a člověk je na nich stále předváděn jako "zoon" - živočich, kterému jeho rozum zaru-čuje moc nejen nad přírodou, ale i nad životem svým i jiných.

Jako každá přírodní věda je tedy i medicína tématicky redukována, zajímá se jen o určitý aspekt člo-věka, a jiných hledisek si nevšímá. I o tento úzký aspekt, výsek člověka, se naše medicína stará pouze tak, jak to dovoluje její metoda: Od po-čátku novověku, kdy Galilei vypustil džina z láhve svým požadavkem vše-chno změřit, je touto metodou me-trizace, matematizace jevů. Tento, tehdy nový metodický přístup, vedl k obrovskému rozmachu věd i medi-ciny.

V současné době jsme však svědky katastrofálních důsledků ab-solutizování této metody, která od-hlízí, abstrahuje od všeho, co se této metodě vymyká. Hrozí nám nena-pravitelné škody ekologické, sociál-ní, mravní a hlavně duchovní.

V naší západní medicíně, které se stále častěji říká biomedicinský mo-del, protože vidí člověka jen z hledis-ka molekulární a celulární biologie, se stále hlasitěji mluví o krizi, proje-vující se ztrátou důvěry nemocných a jejich odlivem k léčitelům nejrůz-nějších odvětví, dehumanizací, ne-kompenzovaným nárůstem ekono-mické náročnosti, atd.

Člověk se cítí novým všemocným bohem, kterému je vše dovoleno, který může dělat všechno, co umí, co dovede. Může nedbat, kašlat na věci toho tajemného, vzdáleného a dnes už nemohoucího Boha, jemuž se klaní vždy malá, slabá a proná-sledovaná "seкта" křesťanů. Protože křesťanství pře-ce podle nich dohrálo ve světě svou dějinnou úlohu.

Podle tohoto základního životního postoje "doktora" vypadá i jeho mo-rálka. Ve své zpupnosti přestal být ochráncem života, který nelze vypo-čítat, odřízl se od pupeční šňůry Zdroje života a jedovatou slinou in-fikuje i mateřský prs země. Stává se vrahem všeho živého. Ve své pýše ničí v člověku, pod rouškou léčby, svými chemikáliemi a fyzikálními je-vy Hippokratovy přírodní síly, kte-rým říkáme adaptace, imunita atd., ba i sám život. V přírodě kazí mikro- i makroorganismy, vzduch, vodu, půdu a začíná s atmosférou. Ztratil cit a smysl pro Řád a zabíjí nenarozené děti. Chystá se i na staré a nemohoucí lidi a své zločiny prohlašuje za ctnosti. V dětech zabíjí nevhodnou výukou, které říká vý-chova, stud, poslušnost, pokoru a nevinnost. Učí je vzpourě a nevá-zanosti.

B: Lékař: Něco navíc:

Lékař musí mít k diplomu něco navíc. To "*něco navíc*" je ošidné, sa-mo o sobě neviditelné, nehmatatelné a neměřitelné, ale viditelné, hmata-telné a měřitelné ve svých účincích. Toto "něco" můžeme tedy charak-terizovat jako schopnost mimosmy-slově vnímat, nevědomky rozpozná-vat a vydávat, a mnohdy zvýšenou pozorností a vůlí částečně ovládat některé, dosud všeobecně neuznané vlivy, například fyzikálně -chemické, biologické, vegetativní, animální, rytmické, psychické, duchovní a transcendentní.

C: Katolický lékař:

Nemocný člověk může samozřej-mě poznat katolického lékaře, proto-že mu někdo řekl, že tento doktor chodí do kostela, nebo ví o jeho ak-tivitě v katolickém spolku či spo-lečenství, nebo ho potká v kostele, nebo podle Katolického týdeníku, ADěčka či jiného katolického tisku v čekárně. Může na jeho katolictví usuzovat podle kříže v ordinaci, křížku na klopě či růžence na prstě, či podle křesťanského pozdravu.

Ale to jsou všechno jen zevní a tudíž omylné znaky. Důležitější je, aby oba, nemocný i jeho lékař, "jed-no byli".

Problém moderního člověka vy-stihl Dominik Pecka ve své Filozo-fické antropologii nazvané "Člověk": "*Je pravda, že výtvary technického ducha se mohou obrátit proti člově-ku, a že nakonec stroj ovládá člo-věka. Ale to je tím, že duch se stal nástrojem a ztratil své vedoucí po-stavení. A osobní člověk se stal neosobní věcí. Duší kultury je kul-tura duše. Moderní člověk obrátil všechno své úsilí k ovládnutí vnější přírody, takže mu nezbyvá času ani sil, aby se vytvářel a dotvářel k obrazu Božímu.*"

Doktor se zajímá pouze "o prach, sliny a vodu", které různým způso-bem míchá, upravuje a mění postu-py jejich přípravy a aplikace. Lékař sice činí totéž, ale snaží se nahléd-nout pod pokličku, aby zachytil vůni lektvaru i další faktory, ale hlavně sílu, která uzdravuje. Katolický lé-kař chce uzdravovat silou Ježíše Krista.

Je jisté, že katolický lékař musí mít:

A) diplom

B) něco navíc - to, co každý řádný lékař

C) a ještě něco navíc - to, co musí označovat každého katolického křesťana. A protože každý lékař musí v něčem vynikat nad ostatní občany, musí tím více vynikat katolický lékař nad ostatní lékaře i řadové katolíky.

V čem musí nad ně vynikat? Musí:

1. být mistrem svého oboru.
2. umět se naladit, rezonovat s trpícím a nemocným
3. vidět a rozumět nejen jeho ob-tížím tělesným a starostem sociál-ním, ale hlavně jeho bidě duchovní,
4. cítit jeho důstojnost, nejen tu, o které se často píše, přirozenou dů-stojnost člověka pozemského, ale hlavně jeho důstojnost člověka - dítěte Božího.

Voillaume o tom píše: "Dnes už nemůžeme popírat, že techniku nut-ně potřebujeme, ale technika zotro-čuje člověka. Jak se zdá, jsou ře-holníci i kněží (ale i lékaři), nuceni podrobit se jejím zákonům, aby ji přivedli do služeb lásky. Tím se však ocitají v nebezpečí, že se sami ne-chají zotročit. To je asi případ řádo-vé sestry v nemocnici, která se bude moci zabývat svými nemocnými už jen jako vědecky vyšetřovanými "případy", ale už jí nezbude čas mi-lovat každého jako osobnost..."

Nikdy nesmíme ztratit ze zřetele smysl naší existence zde na zemi, který tridentský katechismus vyja-dřoval striktně: "Jsme na světě, abychom Pánu Bohu sloužili, a za to navěky spaseni byli." Nikdy neztratit ze zřetele pravdu, kterou lidská moudrost vyjádřila rčením: "Lékař léčí, Bůh uzdravuje." Jen tak může-me zářit jeho světlem, solit jeho pravdou a uzdravovat jeho pokojem.

Katolický lékař sice musí rozvíjet intelektuální a duševní znalosti, ale hlavně musí, ve světle evangelia a prožité víry, na podkladě konkrétních případů a životních problémů ve svém okolí, přemýšlet o životě vůbec, a o životě druhých zvlášť. Tak získá trvalou moudrost, snad-nost soudit z křesťanského hlediska o věcech i o lidech. Naše kultura lékaře nebude kulturou technika nebo apoštola. Musí to být mou-drost a klidný, osvícený úsudek o všech věcech člověka. Úsudek člo-věka, který si zachovává svůj pohled na skutečnost víry.

Poslední otázka zní: Proč? Proč by se měl katolický lékař odli-šovat od ostatních lékařů, nota bene i v očích nevěřících pacientů, a tím vlastně i v očích nevěřící veřejnosti? Nestačí, je-li lékařem těla v tom vlastním slova smyslu? Jaký to má vlastně smysl, aby se ptěl do práce psychiatrům jako lékařům nižší vrstvy duše a kněžím, jako "lékařům ducha"? Proč by měl něco vědět o nejmodernějších trendech vědy, o sociologii a encyklikách?

Prostě proto, že jsme jako lékaři dostali víc hřiven než mnozí jiní, a že jsme povinni je rozmnožovat. Proto, že jsme povoláni hospodářem na vi-nici jako dělníci a očekáváme svou mzdu života.

Pomineme-li, že člověka nemůže-me dělit na tělo a duši, protože je jednotou těla, duše a okolí, jedno-tou, kterou spojil Bůh a člověk ne-má právo ji rozdělovat, je pro kato-lického lékaře nezbytnou a nenahra-ditelnou povinností, nutností a výsa-dou léčit člověka celého, v celé jeho jednotě, hodnosti dítěte Božího.

Nemocný tedy bezpečně pozná katolického lékaře

- ne podle vizítky na dveřích, ba dokonce ani
- ne podle skvělé morálky, protože ta je až sekundární, a snadno se může stát pouhou maskou vypočítavého člověka, který sebe a svůj prospěch nadřadil Bohu,
- ale podle radosti, lásky, pokoje a ostatních plodů Ducha svatého, které z něj vyzařují, z jeho pohledu, z každého jeho činu, gesta a slova, které cítí v jeho blízkosti a které si odnáší domů. Právě tak, jako to bez-pečně cítí chudák umírající na ulici v Kalkatě, když se k němu skloní Matka Tereza nebo některá z jejích sester. Protože to je apoštolát, ke kte-rému jsme se zavázali už přijetím křtu. Svou spásu si musíme zabez-pečit družinou lidí kolem sebe. Dru-žinou, která je nazývána církví a je mystickým tělem Kristovým.

Modleme se za sebe navzájem, aby, podobně jako v emauzských učednících, hořela při našich slo-vech a skutcích v nemocných jejich srdce, aby poznali při "lámání chle-ba", t.j. v našem léčebném počínání, naši příslušnost k Ježíšovi a jeho církvi. Tak jako ji poznávají všichni lidé, věřící i nevěřící, zdraví i nemoc-ní, v přítomnosti Matky Terezy.

Modleme se za sebe navzájem "aby naše světlo svítilo lidem, aby viděli naše dobré skutky a velebili našeho Otce v nebesích".

Modleme se za sebe navzájem, ať "my všichni s nezakrytou tváří odrá-žíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále víc a více k zářivé podobě, jako má On. Působí to duch Páně" (2 Kor 3,18).

M A L Ý S L O V N Í K " N O V Ě H O V Ě K U "

Na tomto místě budeme systema-ticky vysvětlovat obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do sty-ku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích pro-středcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

GURU

Zatímco v neohinduismu ztratily svůj význam dřívější kasty, vzrostl význam guruů (= důležitý, ten, koho je třeba respektovat) tj. duchovních mistrů, kteří mají neomezenou autoritu, která vyžaduje naprostou podřízenost a úplnou poddanost svých žáků. V budhistickém náboženství hraje obdobnou roli lama nebo pir. Nejsou to pověřeni vykonávat úřady, ale něco jako omilostnění charismatici. Význam guruů vzrostl dále s misijní expanzí východních náboženství na Západ. Zastávají úlohu učitelů, těch, kteří vedou iniciační obřady, nebo vykonávají obřady. Guru musí být znalec svatých spisů, mít přirozenou autoritu a osobní přitažlivost a zvláštní mimopřirozené dary. Na Západ vstoupili guruové především v návaznosti na Celosvětový kongres náboženství v Chicagu 1893. Propagují s orientální spiritualitou i orientální meditativní techniky. Vzniká i organizace guruů podobná řádu. Objevují se dále guruové jako léčitelé, používající především tantrajogu spolu s transcendentální meditací a transpersonální psychologií. Západní guruové nejsou čistými guru orientu, ale mají tam své mateřské organizace. Kristus v jejich pojetí je jedním z velkých guruů minulosti, který se dopustil ale zásadní chyby tím, že se nechal ukřižovat.

Jaroslav Olšava

O S V O B O Z E N Í

Udeřily mrazy. Tabulky chrámových oken byly ráno neprůhledné. Usadila se na nich vrstva jinovatky. Jdu po starodávné dlažbě a rozhlížím se. Vtom jsem zaslechl tukaní na okno. Byla to sýkorka. Chudinko, kudy jsi zabloudila dovnitř? Poletuje od okna k oknu, z pilíře na římsu, a marně hledá skulinu, aby se dostala na svobodu. V duchu jsem nadával za bedněnému staviteli, že kostel uzavřel tak neprodyšně, aby se nemohlo ani větrat ani vypustit zatoulané ptáče ven.

Byla nedělní mše svatá a vystoupil jsem na kazatelnu. Při pohledu na farníky, sedící v lavicích v chrámové lodi a na kůru, nemohl jsem nevidět zoufale poletujícího ptáčka. Sýkorky mám odjakživa rád a taky je po celou zimu krmím. Nyní mi posloužila jako námět pro slovo Boží. Jako se tahle poletující sýkorka bez pomoci člověka nedostane ven na svobodu, ale zahyne zde žízň a hladem, tak i člověku hrozí nebezpečí, že zahyne ve vězení svých vlastních hříchů, jestliže ho Kristus neosvobodí. Potom došlo k úkazu, který je možno nazvat náhodou nebo něčím docela jiným, to podle vnitřního založení člověka. Když jsem tu větu skončil, sýkorka spustila tak jásavý zpěv a zároveň pronikavý, že jsem přestal mluvit a všichni přítomní naslouchali se mnou. To ptáče jakoby potvrzovalo radostnou písní moje slova.

Po mši svaté jsem šel na kůru. V okně místo vypadnuté tabulky skla byla překližková destička. Vyjmul jsem ji a odešel. Průvan, způsobený dole v kostele otevřenými dveřmi, když farníci vycházeli ven, zachytil uvězněný ptáček jako šťastné znamení a vyletěl. Pomocí člověka byl na svobodě. Marne se možná po více dní díval za poledne do sluncem zaplaveného údolí a viděl své ptáčiny hodovat u farních krmítek. Nyní je na svobodě a může si to vynahradit.

Máme jedno krmítko přímo proti oknu dole v kuchyni. V poledne tam bývá prázdno. Ptáctvo se nasýtí hned ráno a potom poodletí. Teď tam byla jediná sýkorka, v zobáčku si vynášela slunečnicové semeno, na větvičce stromu si ho rozlouskla a rychle zpátky pro další. Byla to jistě ta vypuštěná. Jak rád jsem jí přál radost z volnosti.

Později jsme u oken na kůru pořídili dvě okénka proti sobě, aby se mohla v případě potřeby vysunout a tak by se otvírala uvězněnému opeřenci brána ven na svobodu.

Bohužel, člověk tvor svobodný, žije častokrát za mřížemi osobních omylů a zlých skutků a ten jeho vnitřní kriminál ho ani netrápí. To jen člověk je takový blázen, že nebjde do mříží a čeká apaticky, až ho z té zatuchlé díry vyveče smrt. Sýkorka vyletěla z kostela ven přímo vstříc slunci. Člověče, hledej inspiraci v Boží přírodě. Obrát se ke Světlu světa, volej o smilování ke Kristu Spasiteli a On, jenom On otevře vyhlídku v okně tvého vnitřního vězení, abys mohl zajásat; díky, jsem na svobodě!